

13e JAARGANG N° 18 — 14 JULI 1933

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

LEVEND SPEELGOED

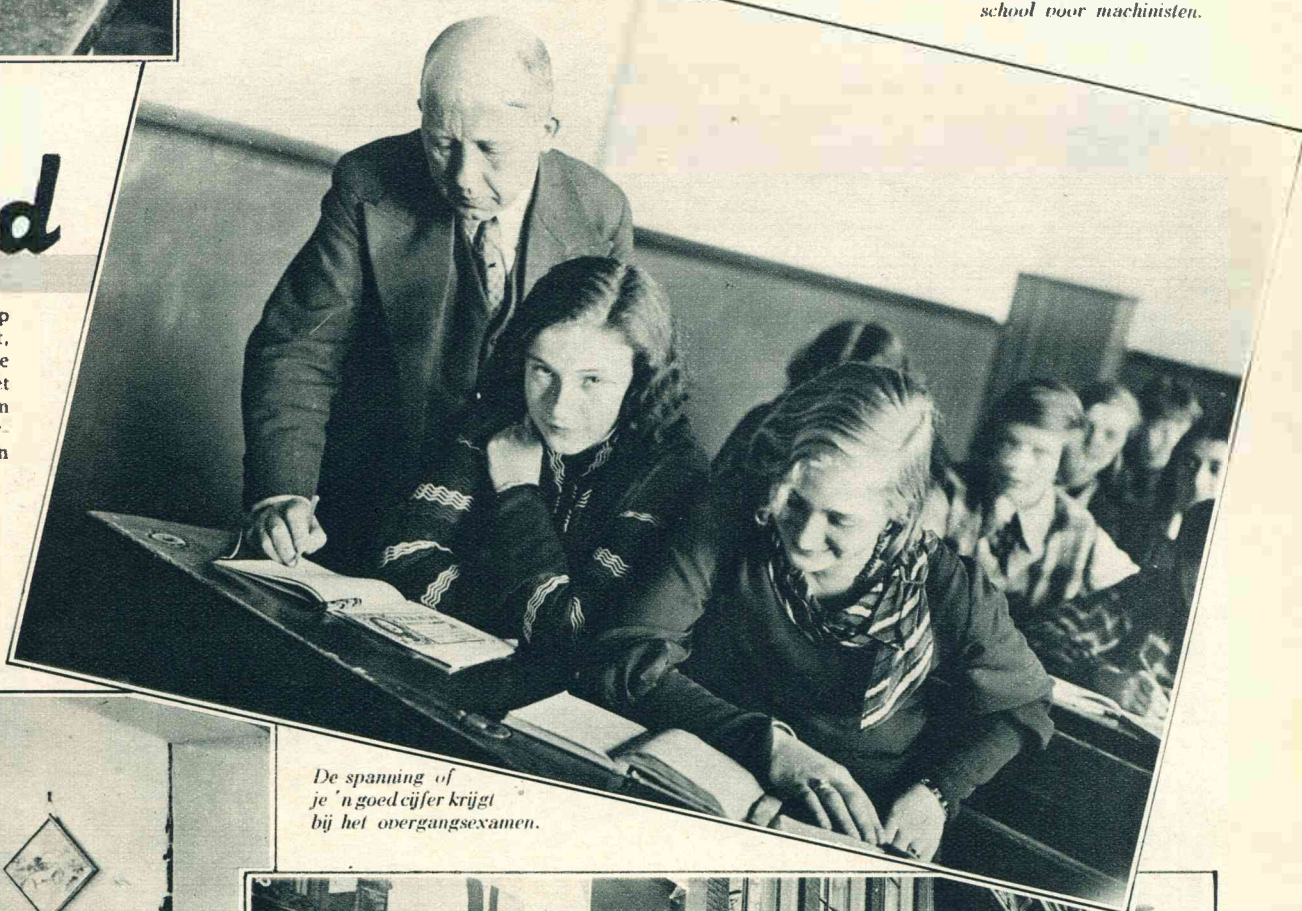
Het examen, waaraan vele mannen niet begrijpen hoe hun vrouw er door kon slagen.

Examentijd

Als de zomer op zijn mooist is, als iedereen op vakantie is of tenminste vakantieplannen maakt, als bosch en zee bereid zijn om duizenden de gezondheid terug te geven, breekt over Nederland het examenwee los. Wij zijn zoo verstandig voor alles een diploma te verstrekken en het is billijk, dat de leerlingen om dit te verkrijgen een examen afleggen en een beetje in de benauwdheid zitten. Wat immers betekent een mensch zonder diploma's? Weinig, en in Nederland niets. Maar wellicht komt het nog eens zoo ver, dat onze sympathie voor diploma's en gediplomeerde menschen verdwijnt, wanneer we maar lang genoeg zien, dat je met zoo'n papiertje ook al niet verder komt. Dan zouden examens en examen-vreezen meteen tot het verleden behoren.

Examendag op de kweek-school voor machinisten.

De spanning of je 'n goed cijfer krijgt bij het overgangsexamen.

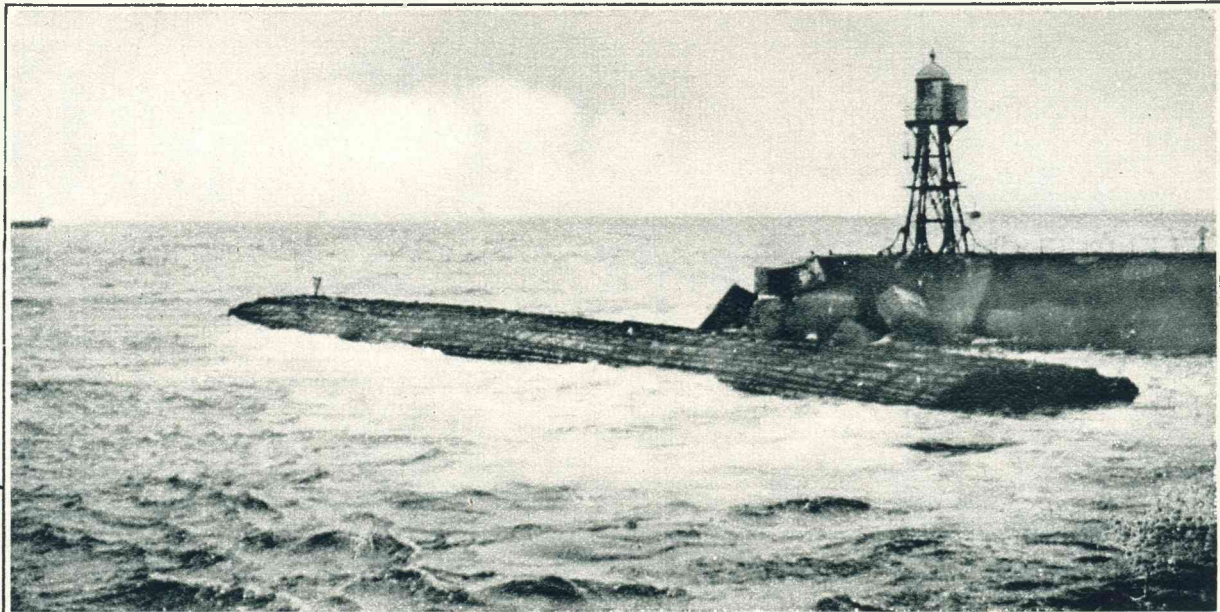

De leerlingen der Middelbaar Technische scholen leggen hun examen in de open lucht af, voor zoover dit noodig is.

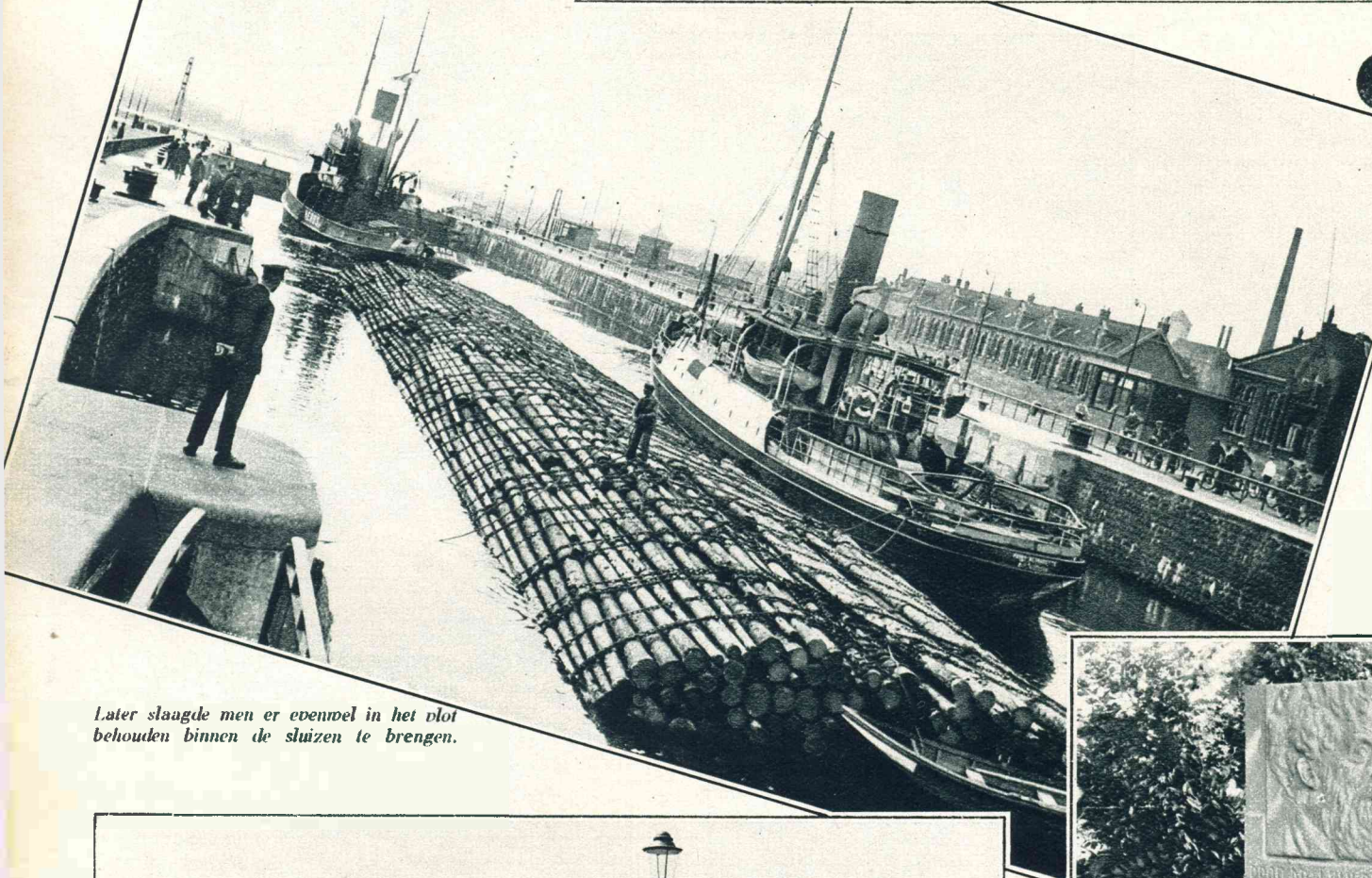
En de kleintjes in de Fröbelschool aan de Roeterstraat leggen het examen „schoone handen” met succes af.

Uit Zweden werd een groot houtplot (voor de eerste maal) over zee naar IJmuiden gesleept. Alles ging goed tot op het laatste oogenblik het plot op de Noorderpier werd geworpen. — Het plot tegen de pier.

Van Hier

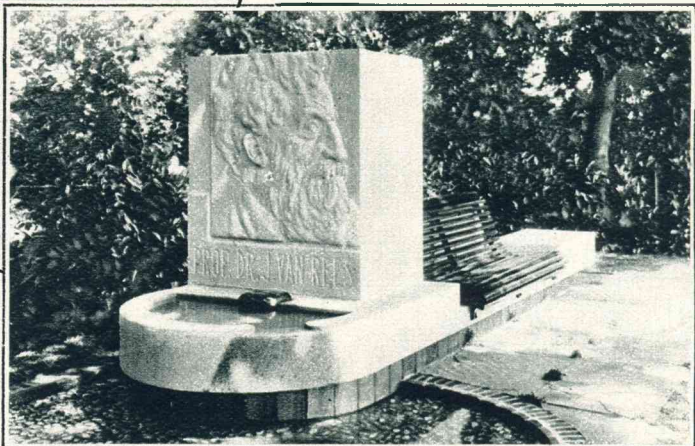

en Daar

Later slaagde men er evenwel in het plot behouden binnen de sluizen te brengen.

Door de Orde van Goede Tempeliers werd aan het Gemeentebestuur van Hilversum een Professor van Rees-bank overgedragen.

Ook Edam heeft thans zijn strandbad. Burgemeester Kolfschoten knipt het lint door.

Overzicht van het fraaie strandbad aan het IJsselmeer.

HET MODERNE

III

THEATER EN FILM

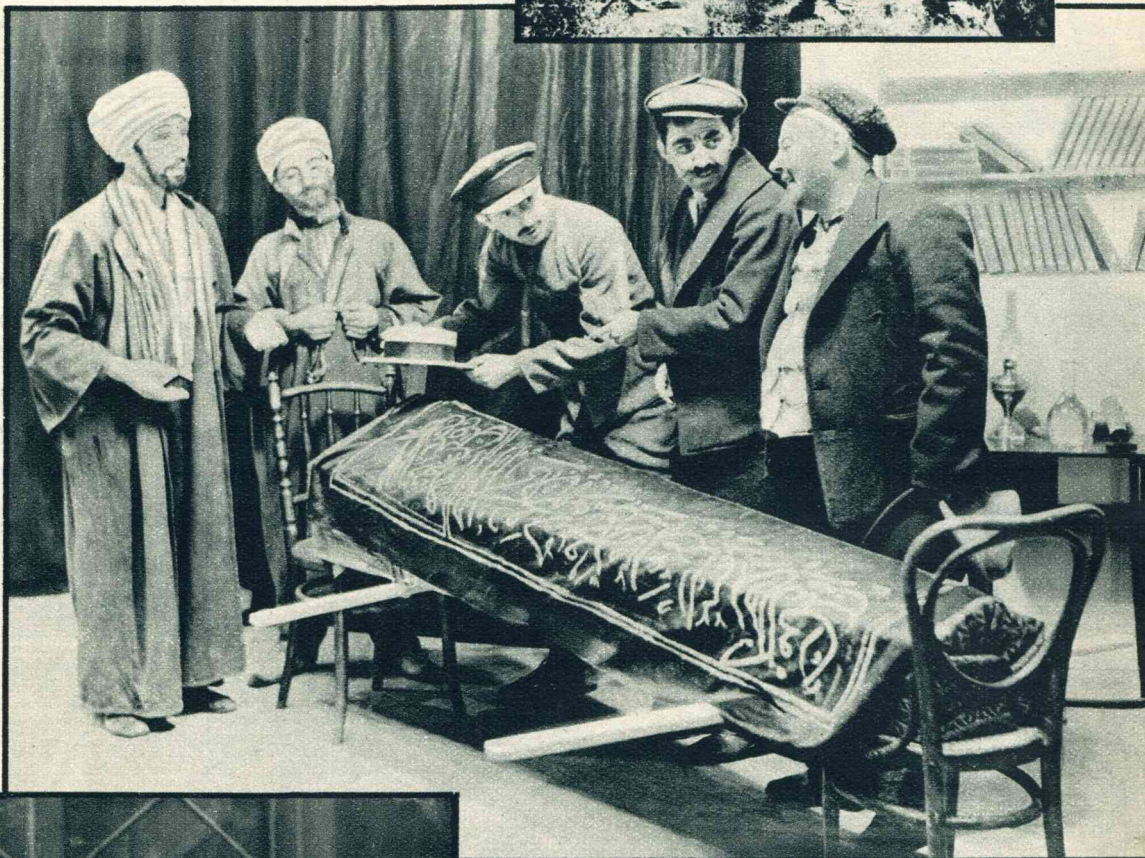
Een scène uit de Turksche film: „Een volk ontmaakt”.

De eenige kunst, die volgens de geboden van den Koran in het oude Turkije geoorloofd kon zijn, was de architectuur. In héél korten tijd hebben theater en film thans echter het moderne Turkije veroverd. Daar vrouwen zich in het openbare leven zelfs niet mochten vertoonen, was er zeker geen sprake van, dat zij op het tooneel konden verschijnen. Tijdens den oorlog was dit alleen aan buitenlandsche speelsters geoorloofd. Op den dag echter, dat Kemal Pascha zijn feestelijken intocht in Konstantinopel hield, werd des avonds een feestvoorstelling van

Shakespeare's „Othello” gegeven, waarbij twee Turkschen de vrouwelijke hoofdrollen vervulden. Beide vrouwen, de een was een onderwijzeres, de andere de echtgenoot van een kunstschilder, hadden jarenlang op dit oogenblik gewacht.

De nieuwe staat liet den vrouwen den weg naar het tooneel vrij. De twee eerste tooneelspeelsters, Bedia Muvahit, die 'n erkende schoonheid is, en Neyire Neyir, een karakter speelster van beteekenis, zijn heden door heel het land bekend en beroemd.

Toen eenigen tijd geleden de Perzi-

Vroeger was het gewoonte aan het hoofdeinde van een lijkbaar de fez van den overledene te plaatsen; op het tooneel wordt hiermee de spot gedreven en probeert men hoe 'n strooien hoed „staal”

Een scène uit 't blijspel: „Zwaard en Wandelstok”; in het midden de gierde speler Naschit Bey.

sche minister van Buitenlandsche Zaken Angora bezocht, gaf hij ter eere van deze vrouwelijke sterren een soort diner. Zooiets was enkele jaren geleden nog een volstrekte onmogelijkheid. Tien jaar geleden was de vrouw nog onder den sluier verborgen, thans is zij het middelpunt van staatkundige besprekingen.

„Darülbeday”, „huis der schoonheid”, heet de stadsschouwburg in Stamboul. De beste acteurs en regisseurs zijn er aan verbonden. De tooneelspeeler Refik kemal Bey heeft in Duitschland gefilmd, zijn collega Erceiment Behzat bezocht de opleidingsschool van Max Reinhardt, de regisseur Ertrugul Muhsin, die algemeen beschouwd wordt als de stichter van het moderne Turksche theater, studeerde bij Meyerhold in Moskou, assisteerde bij Ufa-filmen, geeft opvoeringen van de werken van Schiller, O'Neill, Galsworthy. Tolstoi, Goethe, Hauptmann. Een vrouw, Bedri Hanim, heeft de moeilijke taak volbracht hun oeuvre in het Turksch te vertalen.

De souffleur gebruikt nog een boek met Arabische letters, omdat hij het Latijnsche schrift nog niet snel genoeg lezen kan.

De Turksche komiek Behzat Bey in zijn garderobe.

Saif Bey, die met succes speelde in de eerste Turksche geluidsfilm: „Een volk ontmaakt”.

TURKIJE

Het oude Turkije leeft alleen nog voort op de planken.

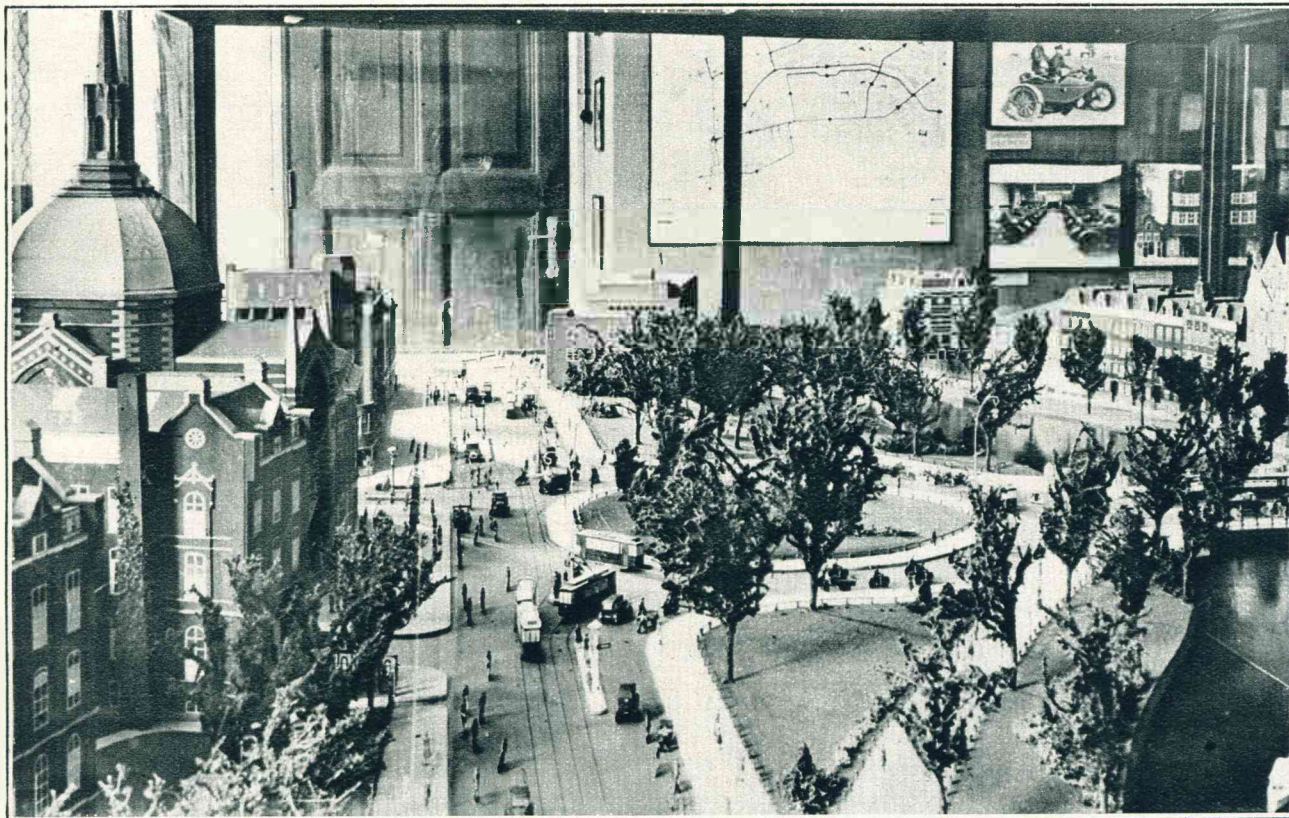
Ook zijn er Turksche tooneelschrijvers van beteekenis. Zoo schreef Kedat Nedim: „Het dier eet de gedachten”, Nazim Hikmet: „'nKnekelhuis”. In deze stukken wordt openlijk de spot gedreven met hetgeen eeuwen lang heilig was, maar ook vaak tot een vormendienst was verward. — In genoemden regisseur Ertrugul Muhsin bezit Turkije ook een bekwamen filmregisseur. Hij maakte de film: „Een volk ontwaakt”, waarin de wedergeboorte van het Turksche volk wordt weergegeven. Kemal Pascha zelf treedt er in op. Ook de operette en het blijspel hebben ingang gevonden, en met hen de dansgirls, de gevierde komieken, en alles, waarop de European verzet is.

Bedia Muvahit, de schoonste tooneelspeelster van Turkije.

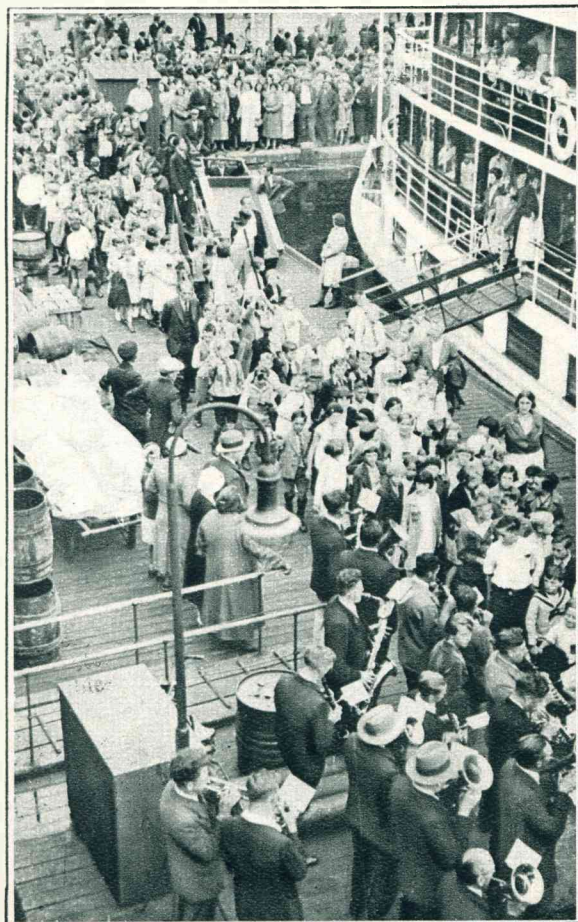

Haremvrouwen en haremvachters bestaan alleen nog in blijspelen.

In het gebouw van de Ned. Handel Maatschappij is door den hoofdcommissaris een verkeerstonevenstelling geopend. Een maquette van het Leidse boschje door de verkeerspolitie vervaardigd.

Vit de Hoofdstad

In vroolijken optocht vertrokken de jongens en meisjes, die aan het eendaagsch vakantiekinderfeest deelnamen, met de boot naar IJmuiden.

„Vox coeli, vox populi” („De stem des hemels is de stem van het volk”) heet het Italiaansche vliegtuig, dat op Schiphol aankwam en in staat is van uit een hoogte van 1200 Meter woorduitzendingen te doen, die op den grond duidelijk verstaanbaar zijn. Doorsnede van het vliegtuig.

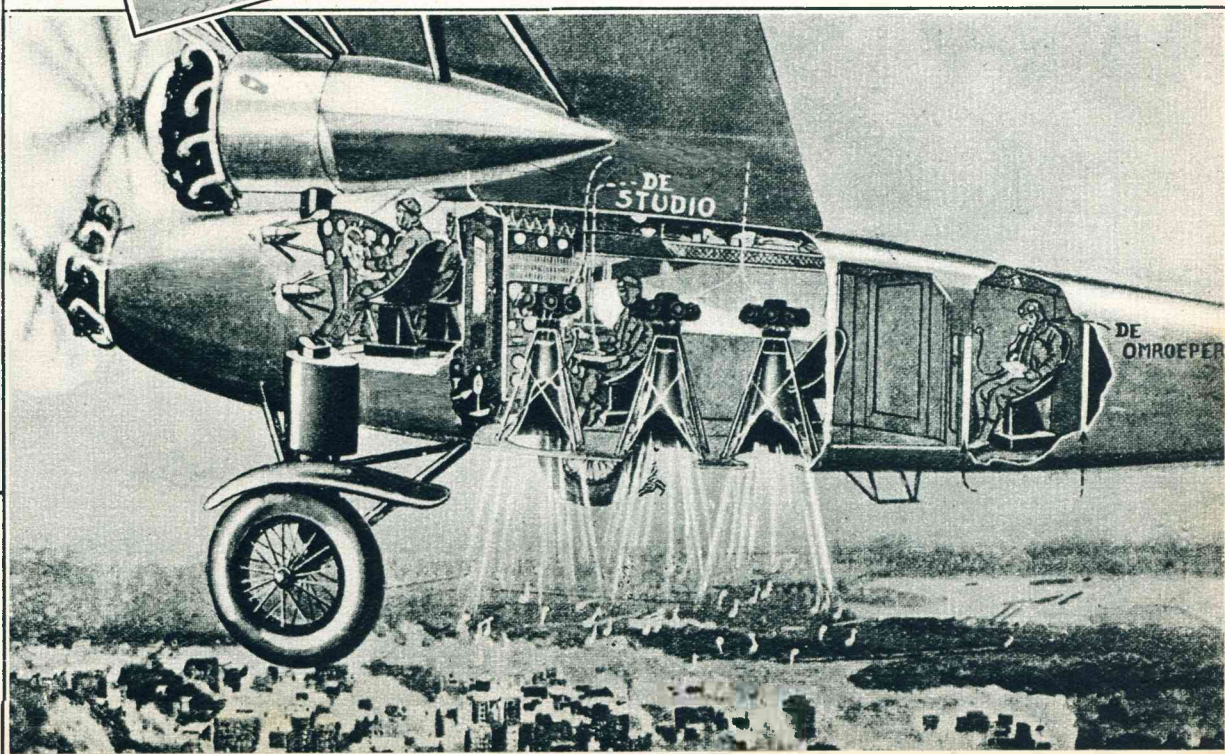
Het echtpaar P. Kraaibeek-De Neef, Jacob van Lennepstraat 340 III, hoopt 1 Augustus a.s. zijn gouden huwelijksfeest te vieren.

25 Juli a.s. is het echtpaar J. Lankenhel-Bijvordt, Van Houweningenstraat 52 III, 45 jaar gehuwd.

De nieuwe Schollenbrug is officieel in gebruik genomen. Op den openingsdag gaven eerst leden van de gymnastiekvereniging „Pretoria” demonstraties ten beste.

De massa-serenade in den
tuin van het pensionaat.

Het salende één-
persoons-steuncomité.

Hamlet of iets
dergelijks.

KOMEDIANTEN

is toch niet zoo heel erg. „Komedianten” begint in een meisjespensionaat en eindigt ergens in een heel vreemd land. Van de Wattjes is dit 'n bekende tactiek; ze zijn dol op afwisseling, en dat is misschien nog een reden te meer, dat het publiek hen zoo waardeert. De film, die door Loet. C. Barnstijn te Den Haag wordt uitgebracht, zal binnenkort in roulatie komen.

Tot de redenen, dat men de film **HIJ, ZIJ EN HAMLET** nog eens opnieuw uitbrengt, behoort waarschijnlijk deze dat men er thans een geluidsfilm van gemaakt heeft en ten tweede, dat Watt en $\frac{1}{2}$ Watt vroeger zooveel geestiger en origineeler waren. Nog steeds behoort dit tweetal bij de filmhelden die een aparte creatie maakten, een creatie die enig in haar soort was, en daarom in zoo'n ruimen kring de belangstelling genoot. Want hoe men er ook tegenover mag staan, zeker is, dat zij met hun eigenaardige capriolen en hun clownerie heel wat menschen hebben doen lachen. Dat is het eenige kwaad, wat men van hen zeggen kan en dat

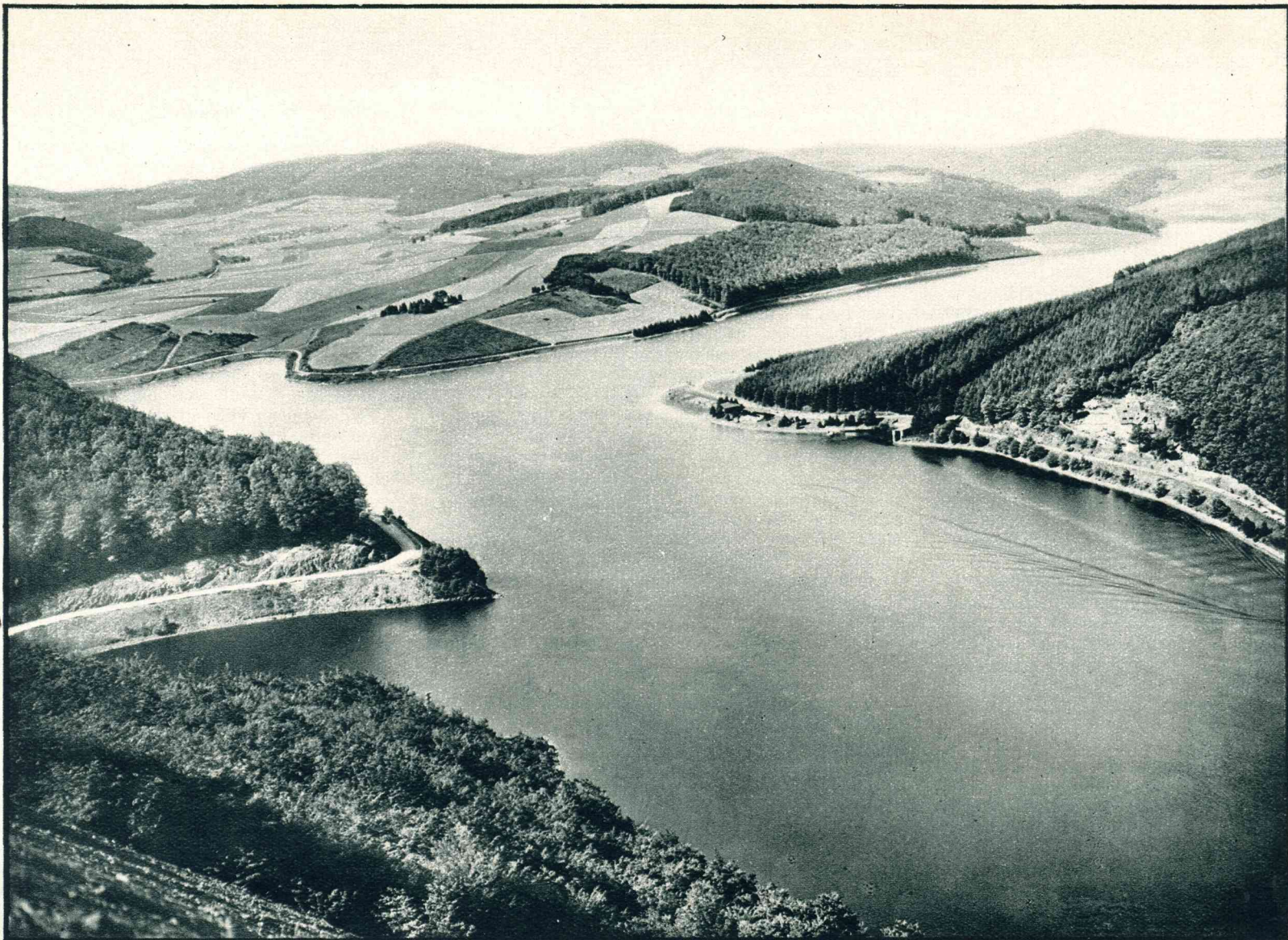
Met volledige waardigheid en overgave speelt $\frac{1}{2}$ Watt

de rol van Prins-in-weduwenstaat.

Zomer op het Schiphol-terras

Het Diemelmeer bij Helminghausen in Westfalen

DE HANGENDE TUINEN

door

PEDI PALUDE

W e zullen u gaarne met den wagen komen afhalen," had de oude heer Dinard gezegd, en, daar ik me de gelegenheid om een aardig tochtje te maken onder leiding van een zoo goed in de omgeving bekenden en zoo innemenden gastheer, niet wilde laten ontglippen, antwoordde ik met een buiging, die beter dan woorden het kunnen, mijn erkentelijkheid en mijn instemming te kennen gaf. Ik had, als belooning voor een buitengewoon zwaar najaar met overdrukke werkzaamheden voor de krant, van mijn chef veertien dagen wintervacantie gekregen, dat wil zeggen, ik was er op uitgestuurd om een „speciale-verslaggever"-rol te spelen aan de Fransche Riviera. Tijdens het bloemencorso te Nice, waarbij vooral een zekere Madame N. de aandacht trok, maakte ik kennis met den heer Dinard; het gesprek liep over de Riviera, over de verschillende badplaatsen en kwam ten slotte op C., de kleine, zeer luxe stad aan de golf de la Napoule, waar sedert enkele dagen de koning van Zweden verblijf hield.

„Als u C. . . . mooi wilt zien, dan zoudt u niet beter kunnen doen, dan ons een dagje met uw gezelschap vereeren," zei Dinard, er de uitnodiging aan toevoegende, waarmee ik de vertelling van dit avontuur aanving.

Ik verliet hem dien dag als oude kennis, met de afspraak, gezamenlijk een tocht langs de Riviera te maken. Ik logeerde in een bescheiden hotel, Rue Pastorelli, Nice. Het voorrijden van den zwaren acht-cylinder Packard van Dinard scheen den portier eenigszins te verwonderen, alsof hij mij voor niet geheel „vol" had aangezien en het was dan ook met lichte voldoening over zijn beteuterd gezicht, dat ik, na een korte begroeting, naast den zoon van mijn gastheer plaatsnam. Dadelijk reden wij weg.

„Papa heeft mij verzocht, hem bij u te verontschuldigen en u te verzoeken, vóór wij ons tochtje aanvangen, bij ons iets te gebruiken."

Hoewel de afspraak was, dat wij den tocht van mijn hotel uit zouden doen om, na afloop, ten huize van Dinard te dineeren, kon ik niet anders dan antwoorden, dat ik mijn gastheer natuurlijk in geen enkel opzicht overlast wilde aandoen. Eigenlijk vond ik deze kleine wijziging wel aangenaam zij stelde mij immers in staat, voor wij op weg gingen, kennis te maken met mijn reisgenooten. Mijn metgezel vertelde mij niet uit eigen beweging, wat de reden van deze verandering was en dus vroeg ik er ook niet naar. Gedurende den rit naar Antibes, over den prachtige weg langs de blauwe zee, genoot ik zwijgend van het overweldigend uitzicht en van de heerlijke, door den gang waarmee wij reden, zoete, verfrissende lucht. Doch Antibes voorbij en op een weg, die, door dorpjes en gehuchten voerend, weinig afwisseling bood, verwonderde ik mij over de zwijzaamheid van mijn geleider. Het drong plotseling tot mijn bewustzijn door, dat wij den geheelen rit nog niets gesproken hadden; ik kreeg de gewaarwording, naast iemand te zitten, die een onaangename taak vervulde. Ik keek hem van terzijde aan, mijn onderzoekenden blik verontschuldigend door een vraag: „U zult de wegen wel op uw duimpje kennen, mijnheer Dinard? Wilt u wel gelooven, dat ik u zou kunnen benijden, u, die hier altijd woont?"

Het kwam mij voor, dat hij wilde grimlachen. Ik zeg opzettelijk „wilde", want hij deed het niet.

„Benijd me daarom niet," antwoordde hij, nauwelijks verstaanbaar. Blijkbaar begreep hij, dat hij mij voor een raadsel stelde, want op heel anderen, luchtigen conversatietoon, vervolgde hij: „Wij wonen hier niet altijd, mijnheer. . . . Palude. Alleen 's winters. 's Zomers bewonen we ons huis in Grenoble."

„'s Zomers! Ja, dan zal men het hier niet gemakkelijk uithouden," erkende ik, uit ervaring wetend, hoe ondraaglijk heet het in Augustus aan de Fransche Riviera kan zijn.

Mijn begeleider antwoordde niet meer; hij

verviel in de zwijzaamheid, die mij zooeven getroffen had en waaruit ik hem niet meer wilde wekken, omdat mijn stemming door zijn korte, halfgesmoorde opmerking zeker niet gunstig beïnvloed werd. Ik verlangde er naar, mijn kennis van het bloemencorso te ontmoeten en beken, dat ik het aangenaam vond, toen er aan mijn samenzijn met diens zoon, door het bereiken van ons doel, een einde kwam.

De hangende tuinen van Semiramis worden beschouwd als behorende tot de zeven wereldwonderen. Ik moest er aan denken, omdat zij stellig niet wonderbaarlijker kunnen geweest zijn dan de omgeving, waarin ik mij nu bevond. Het huis van Dinard — het zou zeker niet overdreven zijn, te spreken van een klein paleis — stond op een heuvel en was omringd van tegen dien heuvel, op terrassen, aangelegde tuinen. Hier en daar waren de overgangen tusschen de terrassen zoo steil, dat men in den bodem trapjes had moeten uitgraven, om een verbinding tot stand te brengen. Zachtjes wuivende palmen beschaduwden de weelde van struiken en bloemen met aanhoudend, langzaam verschuivende spaken van donkerte. De zware geur van troshyacinten steeg op van het gazon voor het huis en het penetrante aroma van de tegen het huis geklommen heliotrope daalde op mij neer, terwijl ik, na te voet de tuinpaden en trapjes te hebben beklommen, op het bovenste terras door den ouden heer Dinard verwelkomd werd.

„Mijnheer Palude," zei hij, met uitgestoken hand op mij toetredend, „ik hoop, dat u mij hebt willen

verontschuldigen, dat ik niet met mijn zoon mee kon komen, om u af te halen."

"Mits geen onaangename gebeurtenis daarvan oorzaak is, prijs ik het lot, waardoor ik kennis niet mevrouw en uw dochter zal kunnen maken, vóór we de reis aanvaarden," antwoordde ik.

Dinard glimlachte, doch niet van harte; hij begon dadelijk te spreken over de gunstige ligging van het huis. Ik bevond mij in de onprettige positie van een gast, door wiens komst een huiselijke oneenigheid, voor te zijn bijgelegd, werd onderbroken. Hadden vader en zoon getwist? Doch dan drukten zij elkaar toch wel wat eigenaardig de hand! Ik vermoedde, dat mevrouw Dinard of haar dochter, wellicht zelfs beiden, over mijn bezoek en het voorgenomen uitstapje niet te spreken waren en, overwegend of ik verstandiger deed, indien ik mij te elfder ure nog zou terugtrekken, liep ik zwijsend met mijn gastheer op het huis toe, toen, met heldere stem een liedje van Schubert zingende, op het bordes een meisje verscheen dat ik, aan een vage gelijkenis, duidelijk als Dinard's dochter herkende. Ons bemerkend hield zij met zingen op en bleef, nog voor we aan elkaar werden voorgesteld, met een schroomvallige neiging staan.

"Amelie, mijnheer Palude, die zoo vriendelijk was, aan mijn uitnodiging tot een autotochtje gehoor te geven."

Had hij er haar nog niets van verteld, dat hij haar thans op deze wel beleefde maar toch voor mij minder aangename wijze over de reden van mijn bezoek inlichtte?

"Mijnheer Palude, mijn dochter," zei Dinard tot mij.

Ik groette en wilde het meisje een compliment maken over haar zingen, toen, statig en indrukwekkend, uit den tuin een oudere dame naar het huis kwam, die, ons ziende, met een eenigszins verraste uitdrukking op het gelaat bleef staan. Doch zij bleek toch van de afspraak te weten, want bij het voorstellen zei Dinard niet nogmaals, waarom ik gekomen was. Wij gingen het huis in en dronken koffie.

Het was omstreeks elf uur; wij zaten, onder een tuinparasol, op het terras voor het huis, aan den rand van den afgrond naar het tweede terras, zoodat wij, over hangende tuinen, langs een helling van bloemen keken. Mijn gastheer had mij beloofd, mij iets te zullen vertellen van de route, die wij zouden maken, doch natuurlijk ging het gesprek eerst over het onbeschrijfelijk mooie uitzicht, dat men van af dezen heuvel op de stad C... had. De aan onzen voet beginnende tuinen werden omzoomd door een olijvenwoud, zoo dicht begroeid, dat men de slingerende paden en wegen nauwelijks en niet dan na langdurig zoeken kon ontdekken. Het leek mij een oogenblik, alsof ik in de weldadige, rustbrengende hoede van een goeden toevenaar, die dit alles had opgeroepen, om mij even te doen gevoelen hoe heerlijk het leven en te doen zien, hoe overweldigend schoon de natuur is. Beneden ons, zoo ver weg, dat we de huizen alleen in blokken vereenigd konden onderscheiden, lag, aan de immens blauwe zee, de luxe badplaats. Mijn gastheer, die mij gewezen had, waar de kleinere plaatsen te vinden waren, zweeg thans, als wilde hij mij in mijn bewondering en genieting niet storen. Op het oogenblik echter dat ik mij tot hem wendde, om hem te vragen of men bij zeer helder weer Corsica zou kunnen zien, schrok ik van een door hem met zijn zoon gewisselden blik van verstandhouding. Meteen keek hij op zijn horloge.

"Het is kwart over elfen, wij zullen gaan. Victor, wil jij.... Een oogenblikje, ik moet even luisteren."

Het gerinkel van de telefoonschel riep hem naar binnen en terwijl wij ons gereed maakten, om heen te gaan, hoorde ik door de openstaande tuindeuren de besliste stem van den heer Dinard, die, blijkbaar narsch, een verzoek afsloeg. Ik bood Amelie mijn arm, om haar langs de trappen en hellende paadjes naar den auto te geleiden. Mevrouw volgde ons op den voet. Victor echter scheen te aarzelen.

Nauwelijks hadden wij het eerste trapje bereikt, of een uitroep van teleurstelling deed ons halt houden.

"Het spijt mij. Het spijt mij meer dan ik zeggen kan, maar ik kan onmogelijk mee," zei Dinard. "Vanmiddag krijg ik bezoek van een zaken-

relatie. Maar ik wil jullie in geen geval terughouden. Victor weet den weg minstens zoo goed als ik en...."

"Maar dan stellen wij het uit tot een betere gelegenheid," haastte ik mij tegemoet te komen. "Natuurlijk, papa, dan gaan we morgen," zei Amelie.

Ik ben niet ijdel en geen charmeur. Maar toch speet het mij, dat het meisje dit zei.

"Neen, neen, in geen geval," weerde Dinard af, met de gulheid van een onverbeterlijk gastheer. "Jullie gaan natuurlijk wel en ik doe mijn zaken af. Er is in den omtrek nog genoeg te zien, we kunnen er dus nog best eens een dagje bij nemen. En ik zou niet gaarne een gast teleurstellen."

Verbeelde ik het mij, of was hij inderdaad opgelucht door het denkbeeld, dat hij alleen zou achterblijven? Neen, ik verbeelde het mij niet. Er ontstond zich ongetwijfeld een tragedie, waarvan moeder en dochter niets wisten, niets mochten weten. Was ik uitgenoodigd als bliksemafleider? dacht ik meteen. Was mijn komst en de daaraan verbonden autotocht in scène gezet, om de dames, zonder in het oog loopenden dwang, dien middag te verwijderen? Dan was Victor in het complot opgenomen; dan was tevens diens zwijgzaamheid gedurende den rit hierheen verklaard.

Daar ik naast Victor zat, die den wagen stuurde, zoodat ik dus niet dan wanneer we om het uitzicht te bewonderen stopten, met de achterin zittende dames kon spreken, had ik gelegenheid te over, na te denken over de ongewone uitnodiging, die, dit bleek nu wel een volle, tot voorwendsel moest dienen, om de dames van huis te houden. Victor reed goed, ongetwijfeld. Doch hij reed, evenals hij vanmorgen gedaan had, alsof hij een onprettige taak volbracht. Het kwam mij voor, dat hij wat al te vaak op zijn horloge keek en zijn schaarsche opmerkingen over de omgeving, waarin hij volgens zijn vader zulk een uitnemende gids moest zijn, deden mij begrijpen, dat zijn gedachten thuis waren achter gebleven. Ik erken, dat onbescheiden nieuwsgierigheid mij dreef, mij te houden alsof ik niets bemerkte en telkens wanneer wij na een halte verder reden, verbaasde ik mij over mijzelf, dat ik zoo argeloos met de dames had kunnen babbelen, terwijl toch het uitzicht mij niet meer kon boeien, omdat ik meer en meer ontstemd werd door de gedachte, dat ook het telefoonsignaal zou zijn afgesproken en dus het sein van vertrek, door den heer Dinard gegeven, een vooropgestelde scène van misleiding was, waardoor het bewonderen van het prachtige panorama vanaf den heuvel tevens in de comédie werd opgenomen. Men had mij als stroopop gebruikt!

De tocht duurde langer, dan ik had vermoed. Wij gebruikten het middagmaal in Menton, reden daarna terug over den zeeweg. Nice door rijdende, bood Victor mij aan, mij voor mijn hotel af te zetten, doch met de verontschuldiging, dat ik eerdaags zou vertrekken en dan geen gelegenheid meer hebben zou, zijn vader voor de genoten gastvrijheid(!) te danken, weigerde ik. Victor drong niet aan; zonder stoppen reed hij door naar C... en vandaar langs de kronkelende, stijgende wegen naar het huis op den heuvel. Had hij geweten, wat ik zou zien, hij zou mij stellig niet meegenomen hebben en ik betwijfel of ik, indien ik het geweten had, wel zou hebben gewild. Wat nu volgde, grifte voor altijd mijn bezoek aan Dinard in mijn geheugen.

* * *

De dames schenen noch van mijn nieuwsgierigheid, noch van Victor's als het ware angstige verwachting iets te hebben bespeurd. Mevrouw begon althans het stijgende pad naar de trappes te beklimmen, terwijl Amelie mijn arm aanvaardde en Victor den wagen naar de garage reed. Het begon te duisteren; er hing een sfeer van romantiek en ware ik niet, door het besef dat ik als stroopop had dienst gedaan, op den heer Dinard verbitterd, ik zou stellig opmerkzamer tegenover zijn dochter zijn geweest. Wij stegen en stegen. Ik trachtte iets te hervoelen van de schoonheidsontroering, die mij vanochtend bij het beklimmen der trappen overweldigd had, doch het gelukte mij niet. Hoe komt het, dat men het voelt als er een drama in de lucht hangt? Het is niet aan mij, die vraag te beantwoorden. Ik weet slechts — een ontzetting overvalt mij nog als ik er aan denk —

dat, hoe hooger wij stegen en hoe dichter wij het huis naderden, des te beklemmender mij de verwachting van een tragische ontknooping den adem bijna benam. Ja, het was als voelde ik een band om mijn keel, die mij zou verstikken en, diep inadend om de betoovering te breken, verbeelde ik mij, populieren te hooren ruischen op een kerkhof. Het pad liep tusschen olijfbomen; het geruisch, dat ik inderdaad hoorde, was het verre zuchten van de zee, gedragen op den adem niet van den dood, doch van het leven, van de natuur. Een bijna bedwelmende geur dreef om ons: de geur der duizenden bloemen uit de hangende tuinen.

"Hier te wonen! Hier altijd te kunnen wonen," zei ik, meer om toch maar iets tot Amelie te zeggen, dan omdat ik het, als toen ik vanmorgen tegen haar broer iets dergelijks zei, meende.

Zij verstond mijn bedoeling niet; zij nam het ernstig, toen zij antwoordde: "Ik zou hier nooit, nooit weg willen."

Ik wist me, door deze twee zinnestjes tusschen ons, gered en ik kon reeds weer glimlachen alsof geen nevingedachten door mijn hoofd woelden, toen op het terras voor het huis de oude Dinard ons verwelkomde. Een dwaze inval deed mij zeggen: "Men zou een misdaad kunnen begaan, indien men daardoor zijn leven hier mocht doorbrengen." Doch ik voegde er, hoewel op denzelfden lichten toon, dadelijk ernstiger aan toe: "Ik neem prachtige herinneringen mee naar huis, mijnheer Dinard. En ik dank ze u, die mij zoo gastvrij hebt willen ontvangen."

Ik struikelde over een strak over den grond, tusschen een zwaren palm en den afgrond gespannen touw, zoodat ik het gelaat van mijn gastheer niet kon zien, toen hij mij antwoordde: "Integendeel, ik ben het, die u danken moet voor de aanvaarding van mijn uitnodiging. Ik ben altijd blij, wanneer iemand mijn huis en mijn tuinen komt bekijken en ze mooi vindt."

Opnieuw, voor den tweeden keer nu, werd het verre ruischen van de zee in mijn verbeelding het ruischen van populieren op een kerkhof.

"Laten we binnen gaan," vervolgde hij. "Ik vrees, dat de avond koel zal worden en dan is de overgang hier zeer sterk."

Victor voegde zich spoedig bij ons en wisselde met zijn vader een blik, waaruit ik begreep, dat iets gelukt was.

"Het is jammer, dat je niet mee hebt kunnen gaan," zei mevrouw. "Het was werkelijk heerlijk weer, nietwaar, Amelie?"

"Maar papa had immers zaken!" antwoordde, niet zonder ironie, het meisje.

"Helaas wel," beaamde Dinard. "Maar het was gelukkig gauw gebeurd."

"Geslaagd?" vroeg Victor.

"Geheel naar wensch."

Die beiden, vader en zoon, moesten wel stalen zenuwen hebben, indien zij thans spraken over iets, dat mij grond tot argwaan zou hebben gegeven. Ik verweet mij reeds dat mijn sensatie-zucht mij spoken had doen zien, toen ik opkeek naar Dinard en het vage, cynische glimlachje zag, dat zijn zoon blijkbaar over iets moest inlichten. Ik voelde mij eensklaps weer den dupe van een in elkaar gezette comédie. Ik wilde weten; ik wilde met alle geweld weten, waarom men die comédie niet mij had afgespeeld. En nog speelde. Doch op welke manier zou ik kunnen weten? Mevrouw en Amelie waren beslist niet op de hoogte van wat er gebeurd kon zijn; zij zouden zich onmogelijk zoo argeloos kunnen gedragen, als zij medegewerkt hadden, om mij om den tuin te leiden en bovendien, waartoe zou ik dan noodig geweest zijn, indien niet juist om hen te misleiden?

Het was geheel donker; door de open tuindeuren keken wij uit over de verre stadslichtjes en over de verre zee, waar boven de maan blauwig glansde. Het geruisch van de zee klonk tot ons door, het geruisch... geruisch van peppels. Wat deed ik hier, zelfs al was ik dan beetgenomen, nog langer? Waarom bevrijdde ik vader en zoon niet van mijn nieuwsgierigheid en mezelf van de drukkende, lugubere stemming, die hun geheimzinnigheid in mij wekte?

Ik zei nogmaals, hoezeer ik het vandaag genotene op prijs stelde en nam afscheid. Neen, ik wilde liever te voet naar de stad gaan en vandaar met den trein naar Nice; Victor behoefde voor mij den wagen niet te halen. Hij keek mij, naar het mij voorkwam, achterdochtig aan, maar de

vader scheen mijn behoefte aan lichaamsbeweging te kunnen begrijpen.

„Dan zal ik u in ieder geval even op den grooten weg brengen,” zei hij, „en u wijzen, hoe u in de stad komt. Zonder licht komt u trouwens den tuin niet door.”

Het was inderdaad tusschen de olijfboomen zoo donker, dat men geen hand voor oogen kon zien en de oude heer had gelijk gehad met zijn bewering, dat de overgang tusschen dag en nacht hier zeer voelbaar was. Ik huiverde, terwijl ik naast den man, die mij had beetgenomen, zonder dat ik hem mocht laten blijken dit te doorzien, over het terras naar een der trapjes ging. Hij lichtte bij met een kaarslantaarn, die een driehoek van licht voor ons uit op den grond wierp. Ditmaal stapte ik over het gespannen touw heen. Dinard was een heer, een gentleman. En toch, ik had hem liever geen hand willen geven, toen wij bij den grooten weg waren aangekomen. Ik ben niet dikwijls bang geweest, doch voor den ouden Dinard voelde ik een zekere bangheid, die niet vrij was van afschuw. Waarom?

Hij had mij even nagekeken en, op den grooten weg stilstaande, zag ik thans zijn licht tusschen de boomen dansen, terwijl hij langzaam naar huis terugging. Wat zou een ander in mijn plaats hebben gedaan? Welke reden had ik eigenlijk, om niet schouderophalend mijn weg te vervolgen? Wat toch boezemde mij een zoo sterke belangstelling in, dat ik bleef, waar ik was? Wat trok mij ten

slotte onweerstaanbaar terug naar de hangende tuinen? Ik weet het niet. Ik weet, dat ver weg de zee ruischte en dat de zwoele lucht zwaar was van bloemengeur. Ik weet, dat ik langzaam, heel langzaam, alle geluid vermijdend, terugkeerde naar de donkere laantjes onder de olijfboomen. Ik weet, dat elke zenuw in mij gespannen was, dat ik er op verdacht bleef, elk oogenblik iets of iemand op mij te zien toespringen en ik hield mij op mijn hoede. Mijn gehoor was, evenals mijn gezicht op elke beweging, gespist op elk geluid, op het geringste geritsel. Wat om 's hemelswil dacht ik toch, te zullen vinden? Ze zouden naar bed gaan; ze zouden, als ze mij hoorden, denken aan een inbreker. Ik bleef staan en hield mijn adem in. Ik hoorde iets: het geluid van iemand, die uiterst voorzichtig over tuingrind loopt. Dat moest boven zijn, op het terras voor het huis. Ik was genaderd tot de laatste trap; ik durfde niet verder. En plotseling hoorde ik nog iets, vlak bij me, naast de trap. Iemand moest zich daar schuil houden, evenals ik mij hier schuil hield. Opeens een stem, fluisterend, bijna onhoorbaar; de stem van den ouden Dinard.

„Heb je hem, Victor? Houd goed vast. Ik laat los.”

Een touw schuifelde over het grind, tusschen heesters door; het touw gleed sneller, sneller, als een slang, die zijn prooi bespringt. Toen volgde een plof; iets zwaars viel op den grond, vijf stappen van mij verwijderd. En de oude heer daalde

de trap af. Hij mompelde iets tegen zijn zoon; met inspanning van al mijn wilskracht gelukte het mij, enkele woorden, neen, enkele zinnen te verstaan.

„Het is veiliger zoo. Je kunt nooit weten. Denk er om, vijf uur. In het Citroenenlaantje.”

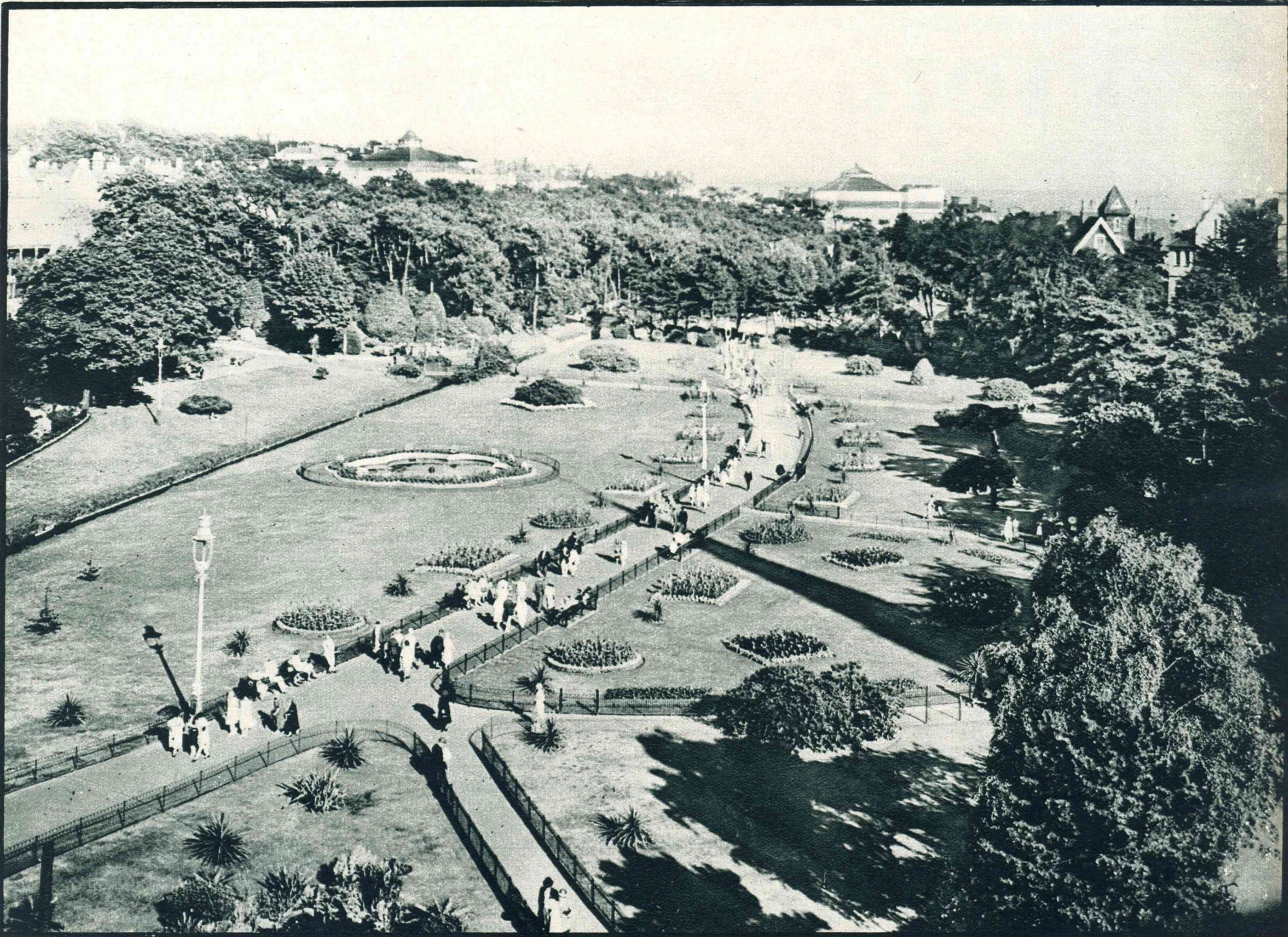
„Hoeveel?” fluisterde Victor.

„Bijna drieduizend dollar. Meer dan den vorigen keer.”

Ademloos wachtte ik, tot ik er zeker van was, dat zij zich hadden verwijderd. Daarna sloop ik naar de plek, waar ik vond, wat ik nu wel verwachtte te vinden. In een afschuwelijk visioen zag ik mezelf met de dames en Victor in den auto bij Menton en tegelijkertijd, aan den rand van het terras, den ouden Dinard, met een touw, naast zijn bezoeker, dien hij over den rand duwde, zoodat het touw strak spande tusschen den palmboom en den afgrond.

* * *

Zelfs al betreft het de ergste misdaad, dan zal ik het verklikken daarvan nooit goedpraten. Toen ik echter drie maanden na mijn vakantie in een der Amerikaansche bladen een advertentie las, waarin een huis met hangende tuinen, aan de Middellandsche zee, werd te koop aangeboden, uitsluitend zonder tusschenpersonen, ja, toen heb ik zijdelings den autoriteiten een wenk gegeven, eens te zoeken in een Citroenenlaantje bij het huis van den ouden Dinard.

In de tuinen van Bournemouth, de badplaats aan de Zuidkust van Engeland, heeft de dagelijksche pantoffelparade der gasten plaats.

EEN FOTO-WONDER

Het Foto-toestel ziet meer dan de Fotograaf

Men heeft weer eens een stap voorwaarts gedaan. Tot nu toe kon geen camera met zulke scherpe lenzen zijn uitgerust en geen plaat zoo gevoelig zijn, of men kon het bezwaar van damp en mist niet overwinnen. Bij nevelig weer kon men geen scherpe foto maken.

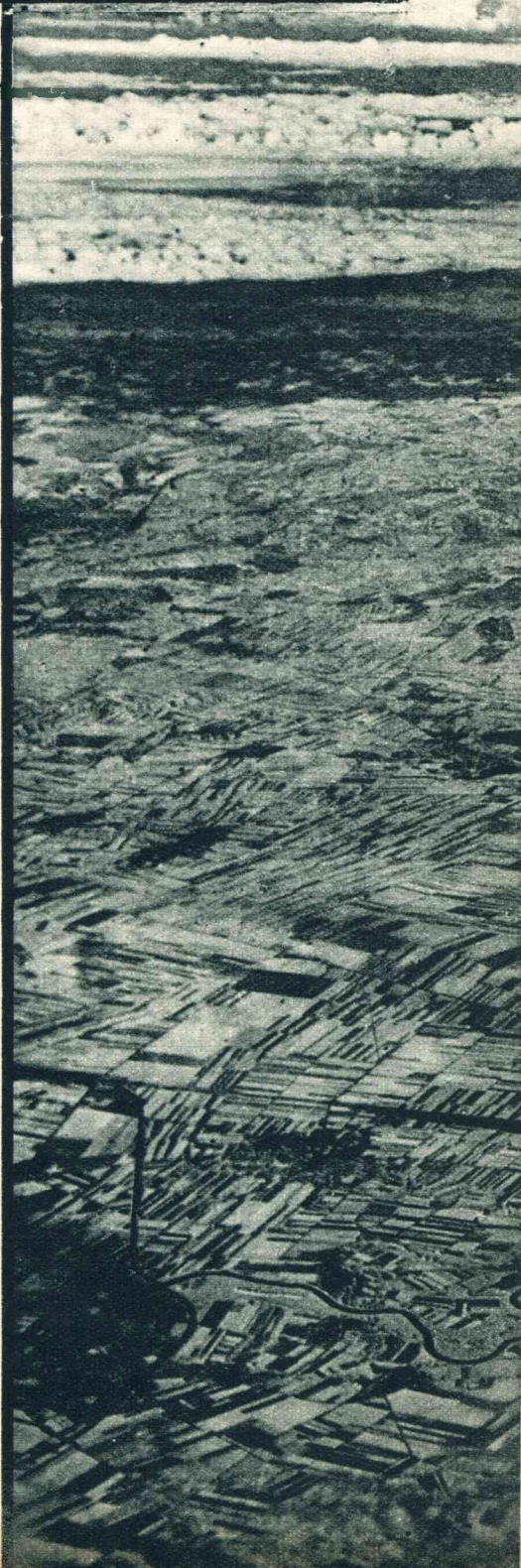
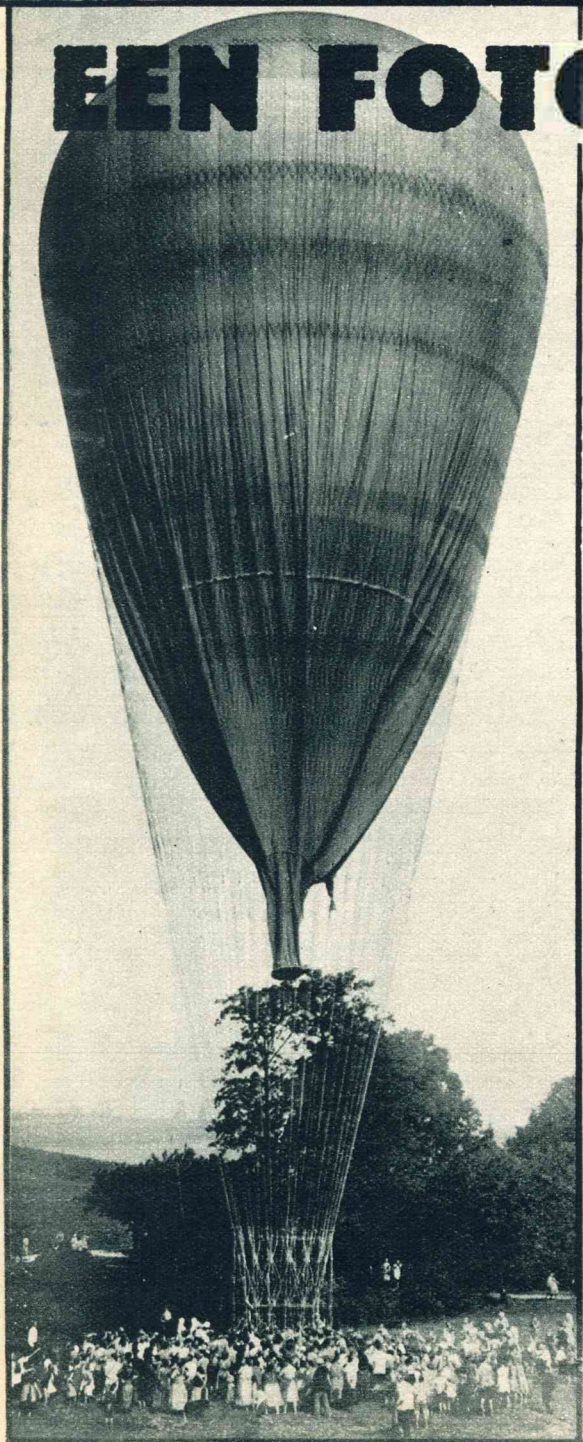
Die moeilijkheid is nu overwonnen. Mist is geen bezwaar meer; waar het menschelijk oog op nevelwolken stuit, dringt het fototoestel ongehinderd verder. Men kan nu door de wolken heen fotografeeren. Dat is mogelijk geworden door een systeem van infra-roode platen en bijbehorende filters; foto's, die werden genomen op 'n oogenblik dat men wegens mist niets kon zien, waren scherp en duidelijk alsof het een onbewolkte hemel was geweest. Proeven met deze platen zijn genomen vanuit een ballon op 9000 M. hoogte — en de foto's op deze pagina's bewijzen wel, dat de proeven volkomen geslaagd zijn. Foto's van de aarde vanaf de grens der stratosfeer, waarin prof. Piccard is doorgedrongen, foto's vanaf duizenden meters hoogte! Nog 'n paar uitvindinkjes, en vandaag of morgen stuurt onze redactie den fotograaf naar de maan, om vandaar een aardig overzichts-kiekie van de aarde te maken.

Op 16 Juni bleken de weersomstandigheden gunstig te zijn voor onzen lang voorbereiden tocht, waarbij ik het merkwaardige foto-record hoopte te maken. Ik zou gaan fotografeeren door den mist heen; ik zou foto's maken van de aarde, die ik zelf niet zag!

Bij den start was de hemel blauw geweest en mijn fotografeerhart was verheugd, maar op 6000 M. was er niets van de aarde te zien door een dichten nevel. Op deze ervaring was ik voorbereid door de vele hoogtevvluchten die ik reeds gemaakt had met vliegtuigen, maar ditmaal had ik mij uitgerust met de nieuwe infra-roode platen en bijbehorende filters, hoewel ik nog nooit volgens dit

De ballon Bartsch von Sigsfeld, waarmede de fotograaf 9000 à 10000 M. hoog opsteeg om de zoo schitterend gelukte proeven met infra-roode platen te maken.

Het foto-wonder. — Op enkele duizenden meters hoogte is vanuit den ballon een foto gemaakt; een oppervlakte van niet minder dan ongeveer 14000 vierkante K.M. is op één plaat gefotografeerd.

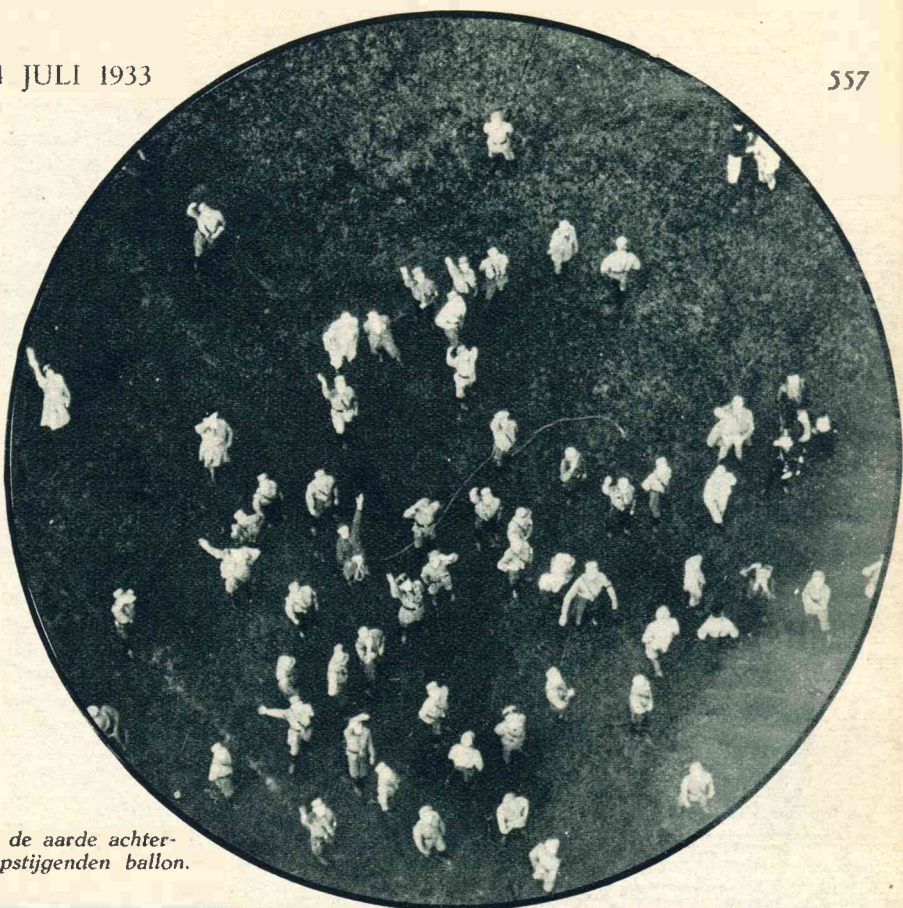
nieuwe systeem gewerkt had. Ondanks de schoone beloften, die mij gedaan waren, stond ik tamelijk sceptisch tegenover de resultaten. Maar de uitkomst was een groote verrassing. Op geen enkele opname was de nevel te zien; het oog van de camera bleek meer waargenomen te hebben, dan waartoe drie paar goede menselijke oogen in staat waren geweest.

Op 7000 M. hoogte werd het vinnig koud. De thermometer wees 24 graden onder nul. Plotseling zagen wij onder ons door den nevelsluier huizen opduiken. Een dorp waarschijnlijk. Maar toen wij onze kijkers voor den dag haalden, bleek dat kleine hoopje steen Leipzig te zijn. In de verte glansde een zilveren slang, dun als een draad, de Saale.

Nieuwe ballast wordt uitgeworpen en wij klimmen tot 8000 M. Onze zuurstofapparaten bewijzen nu goede diensten; onze vingers worden stijf. De minste beweging kost groote moeite en wij moeten spaarzaam worden met onze krachten. Wij geraken in een ondoordringbaren melkwitten damp, en als wij naar boven kijken is de ballon spoorloos verdwenen; een oogenblik hebben wij het gevoel, alsof de gondel in de ruimte zweeft. Ik verzeker u, dat het een ongewone maar ook een angstige sensatie is, om zoo, los van alles, in de ruimte te hangen, in een klein mandje, schijnbaar zonder eenigen steun. Wij stijgen door een dichte wolkenbank en minutenlang blijft de ballon aan onze oogen

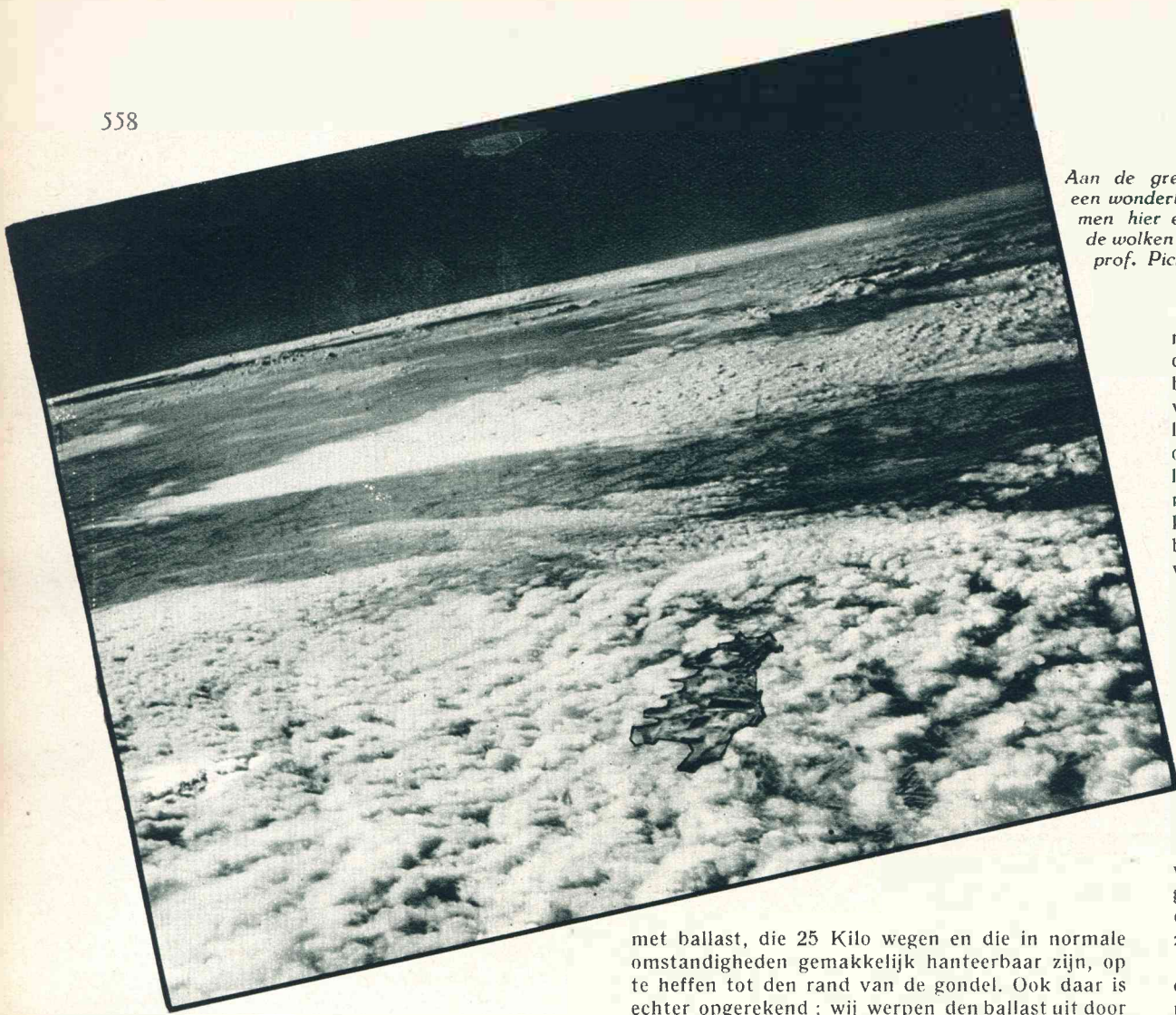
onttrokken. Maar even later zweeft ook de gondel boven de hoogste wolken en wij genieten een panorama van onvergetelijke schoonheid. Wij schijnen te varen op een eindeloze zee van wolken, en boven ons welft zich de koepel van de stratosfeer, die met de toenemende hoogte van teer pastelblauw tot blauwzwart is geworden.

Ik kijk omhoog en verstijf van schrik. Uit een der ventielen van onze ballon komt rook. Snel roep ik den ballonvaarder, die mij onmiddellijk geruststelt. Het vulgas, dat zich voortdurend uitzet, ontwijkt door de ventielen en in de ijzige temperatuur van 47 gr. onder

De kleine menschjes, die op de aarde achterblijven, gezien vanuit den opstijgenden ballon.

Aan de grens van de stratosfeer; de ballonvaarders genieten een wonderlijk panorama boven de witte wolkenzee, waartusschen men hier en daar nog de aarde kan onderscheiden (O). Boven de wolken is de geheimzinnige ruimte van de stratosfeer, waarin prof. Piccard indertijd is doorgedrongen (16 000 M. hoog).

nul, bevriest het zodra het in de buitenlucht komt.

Na nogmaals rijkelijk ballast te hebben uitgeworpen, stijgt de ballon tot 9000 M. hoogte. De aarde is nu geheel aan onze blikken onttrokken. Wij hebben het gevoel, dat de zwaartekracht is opgeheven. De geringste handbeweging kost ons nu groote inspanning en het is onmogelijk de zakken

De fotograaf moest wachten tot hij weer in de donkere kamer op de aarde was teruggekeerd, om het schouwspel van deze foto te zien. Want toen deze opname gemaakt werd, stuitte het menselijk oog op bezwaren van afstand en nevel, welke bezwaren voor de camera niet goldert.

met ballast, die 25 Kilo wegen en die in normale omstandigheden gemakkelijk hanteerbaar zijn, op te heffen tot den rand van de gondel. Ook daar is echter opgerekend; wij werpen den ballast uit door een gat in den bodem.

Een hoogtevlucht in een open gondel is niet te vergelijken met een vlucht, zooals prof. Piccard die maakte. Deze laatste werd uitgevoerd in een gesloten gondel, waarin de luchtdruk kunstmatig werd geregeld. Wij echter zijn blootgesteld aan den steeds afnemenden atmosferischen druk, die geen voldoende tegenwicht meer biedt aan den bloeddruk in ons lichaam. Onze aderen staan op springen; een toenemende druk in het hoofd; ons gehoor begint ons meer en meer in den steek te laten en wij kunnen onzen mond bijna niet meer openen. De gezichten worden dreigend groen; wij zien eruit als

mensen, die voor den eersten keer, maar daarom des te heviger, zeeziek zijn. Een loodzware moeheid besluip ons en af en toe vallen onze hoofden voorover of opzij; wij hebben de controle over onze ledematen verloren. Wij stellen alles in het werk, om het gevoel van loomheid te overwinnen door langzaam en regelmatig inademen van zuurstof, maar het helpt niet. Onze adem wordt korter en korter. Onze krachten begeven ons en wij moeten besluiten tot dalen. Het hoogste punt van de vlucht is bereikt.

De ventielen worden opengetrokken en wij gaan met vrij groote snelheid weer naar de aarde. De wolken komen ons met een beangstigende vaart tegemoet en weldra zien wij door scheuren en gaten in het wolkendek het heerlijke veelkleurige tapijt van het landschap onder ons. Het komt er nu op aan den val te breken; een aantal zakken ballast wordt overboord gezet en in eenige oogenblikken bevinden wij ons weer in zweevenden toestand. Dan gebeurt er nog iets eigenaardigs; wij blijken sneller te vallen dan de ballast, zoodat wij het zand, dat wij kort te voren hebben uitgeworpen, weer inhalen. Met het gevolg dat wij door onzen eigen ballast heen schieten en een kleinen zandstorm meemaken.

Om vijf minuten over acht stootte onze gondel op de aarde; in het korte tijdsverloop van drie uren hadden wij de wereld gezien op een manier, waarop tot nu toe slechts weinigen haar hebben mogen aanschouwen:

De onvergetelijke indruk van deze luchtreis werd eenige uren later gevolgd door een tweeden, ditmaal in de donkere kamer, want daar zag ik bij het ontwikkelen van de platen de schoonheden van het land, waarboven wij gevlogen hadden, zóó plastisch en duidelijk voor mij, als het oog van de ballonbemanning niet gezien, en zelfs niet vermoed had. Het infra-roode oog van de camera had op dezen tocht het menselijk oog glansrijk overtroffen.

WILLI RUGE

Let op Kwaliteit — vraag "4711"!
 Hoe heerlijk verfrist de echte "4711" met haar opwekkende kracht, haar verkwikkende geur. In beroep en gezelschap, bij sport en op reis moet daarom deze edele en echte Eau de Cologne steeds aanwezig zijn.

Origineele kropflesschen f 1.20, 2.10, 3.10
 Moderne platte flesschen f 1.—, 1.75, 2.50
 Zakflacons f 0.30, 0.60 enz.

Matt-Creme
 De klassieke Schoonheids-Crème
 Glazen potjes f 0.60, 0.90
 Tuben f 0.35, 0.60

"4711" Eau de Cologne-Zeep
 per stuk 35 cent
 doos à 3 stuks f 1.05

"4711" Tosca
 Een verrukkelijk Parfum
 "4711" Tosca Eau de Cologne vereenigt de verfrissende kracht van de echte "4711" Eau de Cologne met den betoverenden geur van "4711" Tosca.

N°4711 Eau de Cologne

Het is van het grootste belang hoe zacht Uw tandpasta is!

Er zijn tandpasta's die reinigen, maar het glazuur beschadigen. Andere zijn onschadelijk, maar hebben niet de gewenschte uitwerking. Pepsodent is niet te overtreffen, waar het op onschadelijkheid en goede uitwerking aankomt.

PEPSODENT munt uit in twee opzichten: **onschadelijkheid** en **doeltreffendheid**. Beiden zijn het resultaat van een nieuwe, belangrijke uitvinding n.l.: een nieuw reinigend en polijstend materiaal.

Dit materiaal verwijdt den gevaarlijken tandslag op de meest grondige wijze.

Het is uiterst fijn van samenstelling. Daardoor wordt het glazuur nog beter gepolijst, tot de tanden blinkend wit zijn. Het nieuwe materiaal is **onschadelijk**, dit is het allerbelangrijkste. Onschadelijk

omdat het zacht is — tweemaal zo zacht als de polijstende materialen, die algemeen in gebruik zijn.

Koopt nog heden een tube Pepsodent. Het is de hedendaagsche wetenschapelijke tandpasta.

Pepsodent
 GEDEP

De Tandpasta die den aanslag verwijdt

Alleenverkoopers voor Nederland:
 Fa. B. Meindersma, Den Haag - Amsterdam - Sneek
 5017/2

ADVERTEERT IN DIT BLAD

Zon.....gezondheid.....schoonheid

Met **NIVEA**
 in de zon!

Baadt U zich in licht, lucht en zon, zoo vaak U kunt, maar nooit met een nat lichaam en alleen onder bescherming van Nivea of Nivea-Olie. Beide doen zonnebrandgevaar verminderen en bevorderen het bruin worden der huid, zelfs bij bewolkte lucht. Nivea werkt bij hitte aangenaam verkoelend, terwijl Nivea-Olie bij frisch weer beschermt tegen te sterke afkoeling.

Alleen Nivea en Nivea-Olie bevatten het de huid verzorgende Eucerit. Daardoor zijn zij niet te vervangen of na te maken.

NIVEA: in doozen 20-90 Ct., in tuben 35 en 55 Ct.

NIVEA-OLIE: in flesschen van 75 en 120 Ct.

BEIERSDORF N. V., Sarphatikade 3, AMSTERDAM-C.

DE KOELE VA

OELE VAART

Een fraai en praktisch vloerkleedje in haak- en breiwerk. Het is onverschietbaar, waschbaar en ijzersterk.

VROUWEN- LEVEN

Een vloerkleedje in haak- en breiwerk

Het hierbij afgebeelde kleedje is ruim 1 M. lang en 70 c.M. breed. Het is onverschietbaar en welhaast onverslijtbaar en het kan uitstekend gewasschen worden.

Voor den gebreiden ondergrond heeft men 4 knotten ongebleekt katoen no. 6 noodig. Voor het haakwerk is Everlasting katoen met zijden draad gebruikt en wel: 4 knotten paars, 4 knotten beige, 1 knot oranje en 1 knot helgroen.

Voor den ondergrond worden met aluminium naalden no. 2½, 120 st. opgezet. Men breidt aldoor rechts, zoodat er ribbels gevormd worden, tot men alle 4 de knotten heeft gebruikt. Bij het hierbij gefotografeerde kleedje werden dit 199 ribbels. Bij vaster of losser breien kan dit aantal iets grooter of kleiner worden, wat echter geen bezwaar oplevert.

Deze stevig gebreide ondergrond wordt nu bewerkt met 'n haakwerk in onverschietbaar katoen. Daarvoor haakt men in elken aver. steek 1 vasten st. en tusschen 2 vaste steken in telkens 3 losse st.

Men werkt hierbij zóó, dat alle toeren even ver van elkaar komen. Als men dus bij een toer de onderste lussen der steken opneemt, moet men bij den teruggaanden toer (wanneer dus het werk onderst boven ligt) de bovenste lussen der steken opnemen, zoodat er altijd één lus van alle steken tusschen 2 toeren komt.

Iedere kleur wordt apart gewerkt in heen- en weergaande toeren. Waar 'n nieuwe kleur begint haakt men den 1sten vasten steek in dezelfde lus waarin men den laatsten vasten st. met de vorige kleur heeft gehaakt. Bij het omkeeren haakt men, tusschen 2 toeren in, ook telkens 3 losse st. Rondom laat men 1 toer of 1 st. onbewaterkt voor 'n omslag.

Voor dit kleedje begint men met paars en haakt daarvan eerst 20 toeren op 118 steken. Dan haakt

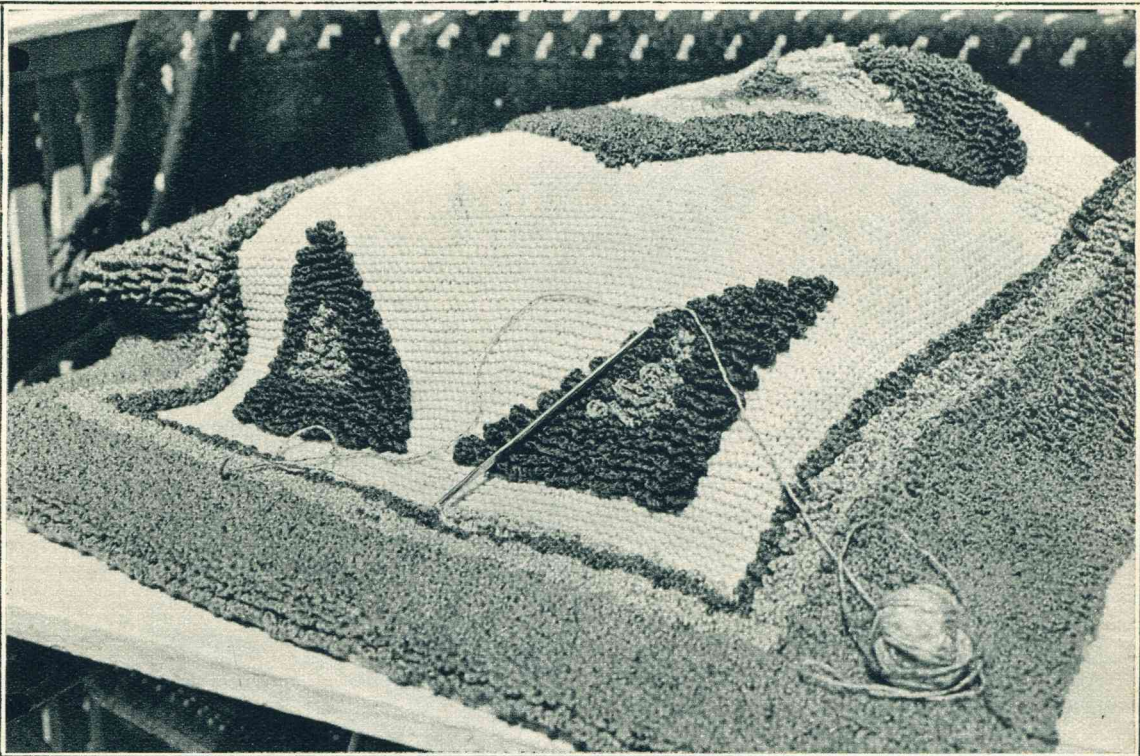
men aan weerskanten den paarsen rand, op 20 st. van den ondergrond, tot er nog 21 ribbels overblijven van het breiwerk, waarop men weer 20 toeren haakt op 118 steken.

Binnen dien paarsen rand haakt men nu met beige katoen onder en boven 4 toeren en aan weerskanten 'n rand van 4 steken.

Daarbinnen komt 'n smal groen randje van 2 toeren boven en beneden en 2 steken aan weerskanten.

Is de rand aldus klaar, dan begint men in het midden, met oranje katoen. Op de middelste ribbel haakt men nu met oranje op de middelste 15 steken. Naar boven en naar beneden toe maakt men de toeren aan weerskanten telkens 1 st. korter, zoodat er 'n schuine ruit gevormd wordt. Hier omheen haakt men met groen in elken toer 2 st. en 2 toeren boven en beneden. Daaromheen bewerkt men nog 8 steken (boven en onder 8 ribbels) met beige en tot slot komt er nog 'n oranje rand omheen, waarvoor 12 steken worden bewerkt en 12 ribbels aan onder- en bovenkant.

Voor de driehoekjes begint men te haken in de 10de ribbel boven het groene randje en in den 10den steek van het groene randje opzij. Men bewerkt dan, met oranje garen, 25 steken, keert het werk om en begint den volgenden toer 1 st. verder. Zoo haakt men 6 toeren, waarvoor men aan den zijkant het figuur recht houdt en aan

Het kleedje in wording.

Het vloerkleedje in gebruik.

den binnenkant bij elken toer 1 st. minder bewerkt voor het afschuinen.

Na deze 6 toeren haakt men dan aan weerskanten 8 toeren slechts op 6 steken. Daarboven werkt men met oranje op 8 steken en blijft aan den binnenkant afschuinen tot het figuur met 1 oranje steek is afgewerkt. Het driehoekje binnen in den oranje driehoek vult men met paars. Zijn de vier driehoekjes klaar, dan behoeft het geheel enkel nog maar te worden ingevuld met beige. Op alle overgebleven steken haakt men dus met de beige katoen.

Nu wordt het kleedje nog gevoerd met een juten lap ter grootte van het kleedje. Bij het tegenzoomen van de jute slaat men het onbewaterkt gebleven randje van het breiwerk naar binnen om, zoodat er 'n stevige rand verkregen wordt. 'n Eindje binnen dien rand kan men het kleedje nog op de jute vasthechten.

THERÈSE.

DE SCHIPBREUK

DOOR MARCIA MACDONALD

Lilian Desmond was in de bovenste slaappleats in de hut aan boord van het stoomschip zoo goed als in slaap gevallen, toen de stoot zich deed gevoelen, waardoor zij bijna uit bed werd geslingerd.

Zij klemde zich vast aan het houten schot en trachtte zich eerst een denkbeeld te vormen van hetgeen er kon zijn gebeurd. Beneden haar weerklonk een geluid van vallende voorwerpen, verwarde kreten volgden na een oogenblik van onheilspellende stilte, en ten slotte werd alles overstemd door het luide geschreeuw van een klein schepsel, dat zich in de onderste slaappleats van de luxe hut had bevonden, en vandaar als een stuk kleeren door de kleine ruimte was geslingerd; in doodsaangst lag het wezen nu op den vloer.

Mrs. Adelia Patton was een rijke vrouw, wier geheele leven erop was ingesteld om het zichzelf zoo aangenaam mogelijk te maken. Deze egoïstische karaktertrek was door mr. Patton reeds vroegtijdig ontdekt en hij was dan ook zoo vriendelijk geweest om het tijdelijke met het eeuwige te verwisselen, daarbij zorgdragende, dat er een groot fortuin achterbleef, waardoor zijn vrouw ongestoord al haar verlangens in vervulling kon laten gaan. Reeds in de eerste twee uur, nadat zij als gezelschapsjuffrouw bij deze dame in dienst was getreden, zag Lilian Desmond in, dat zij te doen had met de zelfzuchtigste vrouw, die zij ooit in haar leven had ontmoet. Terwijl zij zich vastklemde aan het vrij wankele schot van haar kooi en zich zodoende eveneens in een niet al te aangename positie bevond, had zij moeite zich er van te weerhouden, de waanzinnige kleine vrouw iets minachtends toe te roepen. De weduwe schreeuwde, wrong haar handen en riep om iedereen voor bescherming, alsof zij één van de meest op den voorgrond tredende en onmisbare mensen was.

Het meisje wreef snel haar oogen uit, waardoor de laatste twijfel aan den waren stand van zaken onherroepelijk werd verdreven, en sprong over den hellenden vloer van de hut. Zij knielde naast de vervaarlijk gillende vrouw en legde een hand kalmevend op haar voorhoofd.

„Mrs. Patton, houdt u zich toch alstublieft rustig. Het heeft toch geen doel om zoo te schreeuwen. Heeft u zich bezeerd? Houdt u zich dan even stil, totdat ik heb vastgesteld, wat er eigenlijk is gebeurd. Het is best mogelijk, dat er niets aan de hand is en dan zou u gevaar lopen u belachelijk te maken. Is er daarentegen wel iets gebeurd, dan zullen wij het hoofd bij elkaar moeten houden om ons snel te kleeden en weg te komen.”

Haar rustige stem trok gedurende een oogenblik de aandacht van de vrouw, maar bij de veronderstelling, dat er iets gebeurd kon zijn, zette zij weer een geschreeuw op, dat het meisje door merg en been ging en haar in de verleiding bracht haar meesteres eens flink door elkaar te schudden. Zij begreep echter heel goed, dat het fataal zou kunnen worden, hun tegenwoordigheid van geest te verliezen, vandaar dat zij zich snel omwendde en haastig eenige kleedingstukken begon aan te trekken. Intusschen kroop haar „werkgeefster” luid klagend over den vloer:

„Je bent een ongevoelig meisje om alleen maar aan jezelf te denken, terwijl ik bijna sterf van angst. Waarom doe je niet iets? Misschien zinken wij wel! Wij zullen verdrinken! O hemeltje! wij zullen — wij zullen verdrinken. En niemand

kijkt er naar mij om, niemand denkt aan mij. Waarom heb ik er ook niet aan gedacht, dat gehuurd gezelschap in oogenblikken van gevaar nooit aan mij zal denken? Niemand zorgt er voor mij!”

Lilian keerde naar haar terug, greep het kleine schepsel onder de armen, zette haar overeind en schudde haar een paar maal heen en weer.

„Houd u toch stil!” sprak ze verontwaardigd. „Hoe zou iemand voor u kunnen zorgen, wanneer u op zoo’n manier te keer trekt. Ga op den rand van uw bed zitten en trek snel wat kleeren aan. Het is best mogelijk, dat wij geen tijd te verliezen hebben.”

„O, dat kan ik niet, dat kan ik niet!” jammerde de vrouw, terwijl zij wederom op den vloer zonk. „Zie je dan niet, dat ik over mijn zenuwen heen ben? Jij moet mij aankleeden. Waar betaal ik je anders voor? Ik zal je onmiddellijk ontslaan, zodra wij aan land komen. Zóó’n behandeling!”

„Mrs. Patton, luistert u nu eens,” zei Lilian, terwijl zij wederom probeerde kalm te spreken en ondertusschen voortging met zich te kleeden. „Het is nu niet de tijd om zich als een kind aan te stellen. Ieder oogenblik dat wij langer hier blijven, kan gevaarlijk zijn. U moet snel iets aantrekken en ondertusschen zal ik zien, wat er is gebeurd.”

„O, je gaat mij toch niet verlaten, je laat mij hier toch niet alleen aan mijn lot over?” De vrouw slaakte opnieuw een doordringenden kreet. Lilian begaf zich echter, zonder acht te slaan op dit protest, naar de deur en wierp deze open.

Een hofmeester snelde voorbij.

„Een aanvaring!” riep hij zonder eenige nadere toelichting, vóórdat het meisje hem iets had kunnen vragen. „Allen aan dek!” Toen snelde hij verder. Er kwam een vastberaden trek om den mond van het meisje en zij wendde zich tot haar metgezellin, die de onheilspellende woorden had gehoord en haar met groote angstoogen sprakeloos aanzag.

„Slaat u dit om,” zei Lilian zonder veel plichtplegingen, terwijl zij een lange zijden ochtendjapon greep, die op dat oogenblik het eenige onmiddellijk bereikbare kleedingstuk uitmaakte.

„O, maar daarmee kan ik toch niet aan dek gaan!” weerstreefde de ijdele vrouw. „Haal dien grijzen sportmantel, die is beter geschikt. En dan mijn haar; je moet mijn haar ook nog opkammen. Die pennen kunnen er toch niet in blijven zitten.”

„Wij hebben geen tijd om dat alles eerst nog te doen. Het schip zal niet wachten met zinken, totdat u zich voor deze gelegenheid hebt gekleed. t Haar opkammen doen wij wel weer eens op een anderen keer!”

Zij sloeg de japon om haar heen en knoopte deze dicht. Dit kostte eenige moeite, omdat de weduwe niet direct geneigd was zich kalm te laten helpen. Zij was als een kind, dat bemerkt zijn zin niet te krijgen, en dan begint te schreeuwen en te slaan.

„Je bent een wrede meisje,” snikte zij hartstochtelijk. „Pak onmiddellijk mijn parels. Dan kan ik die ten minste niet kwijt raken. En waar zijn mijn ringen?”

Lilian wierp het juweelenkistje naar de vrouw, meer om haar tevreden te stellen dan om de kostbaarheden in veiligheid te brengen. Bovendien zag zij nog een lange, warme sjaal liggen, die zij snel om Mrs. Patton's schouders sloeg.

„En hier is uw portemonnaie!” Ter verdere geruststelling deponeerde zij deze in de kleine, bevende hand. „En nu moeten wij onmiddellijk naar boven!”

„Maar mijn haar!” Mrs. Patton greep naar de pennen. „En ik zie vreeselijk bleek. Zóó kan ik toch niet naar boven gaan.”

„Wrijft u maar even met dezen zakdoek over uw gezicht!” Lilian gaf haar een zakdoek in de hand en duwde haar in de richting van de deur. „Vooruit, wij moeten ons haasten!”

Maar de weduwe werkte niet mee. Haar gezicht zag doodsbalek en zij vreesde bij voorbaat reeds, wat zij misschien op dek te zien zou krijgen.

Het krachtige jonge meisje moest ten slotte de jammerende vrouw opnemen en aan dek dragen. Dit kostte haar veel moeite. Niet door het gewicht, maar door de losse kleeding en de pogingen van de weduwe om zich te bevrijden. Eenmaal aan dek, vergat Mrs. Patton de haarpennen en haar bleek gezicht en volgde zij weer haar oude gewoonte, namelijk alleen rekening te houden met zichzelf en niet aan anderen te denken.

Op het dek heerschte de grootste verwarring. Niemand gunde zich bijvoorbeeld den tijd, er ook maar de minste aandacht aan te schenken, hoe zij was gekleed. Voor het eerst in haar leven vergat ook zij haar uiterlijke verschijning. Evenals alle andere passagiers dacht zij uitsluitend aan zelfbehoud.

Lilian zette haar in een dekstoel, maar Mrs. Patton bleef nu niet bij de pakken neerzitten, zooals zij dit in de hut had gedaan. Zij vloog overeind en snelde op haar slaapkamermeultjes over het dek. Toen Lilian om zich heen had gezien en zich weer tot haar wilde wenden, bemerkte zij, dat haar meesteres was verdwenen. In vertwijfeling begon zij te zoeken en zij ontdekte haar ten slotte onder een groep passagiers aan die zijde van het schip, waar een boot werd gestreken. Zij zag hoe de weduwe zich, met een voor haar ongekende energie, een weg baande door de menigte en Lilian bereikte de plek nog bijtijds om te zien, hoe haar meesteres over de verschaning klauterde.

„O, Mrs. Patton!” riep zij, maar er was een sluwe trek op het zelfzuchtige gezicht van haar meesteres, zooiets als van een gierigaard, wanneer zijn goud in gevaar is. Haar leven was haar goud en dit beschermde zij, zonder daarbij iets of iemand te ontzien. Voordat Lilian haar had bereikt en vóórdat het eigenlijk tot iemand doordrong, wat zij deed, sprong de vrouw over de verschaning midden in de reeds overbemande boot.

Zoo is het begin van den nieuwen roman, welke deze week in de serie der Hollandsche Bibliotheek-uitgaven komt te verschijnen, een boek dat ook niet zal nalaten den lezer van de eerste tot de laatste bladzijde te boeien. Veel kunnen we hierover niet meer zeggen, slechts dit: op meesleepende wijze wordt hier verhaald met welk een zelfopoffering en toewijding een schipbreukeling zich het lot aantrekt van een voor haar onbekenden man, dien zij met schier bovenmenselijke inspanning uit de golven weet te redden, waarna zij, zoo uitgeput als zij is, niet rust vóórdat zij hem gered en buiten gevaar weet. Na weken van liefderlijke zorg is dit moment aangebroken hetgeen voor haar tevens zeggen wil dat zij het eiland, waar zij tezamen waren aangespoeld, moet verlaten, wil zij hare gevoelens te zijnen opzichte niet verraden, vooral nu zij sterke vermoedens koestert, dat haar lotgenoot zijn hart reeds aan een meisje had weggeschonken. Hoe ten slotte het verdere verloop en de ontkenning van dezen vlotgeschreven roman zich ontplooiën, dit te ontdekken laten wij aan de lezers over.

U weet 't, de prijs van onze premieromans bedraagt voor een ingenaaid exemplaar slechts 17½ cent, voor exemplaren in luxe-prachtband slechts 70 cent. Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel groot respectievelijk 22½ of 80 cent.

In dit boek bevindt zich weer een prijsvraag.

Uitslag Prijsvraag, voorkomende in 't Premieboek „Eendags-koningin”

Op verzoek van de administratie der Hollandsche Bibliotheek deelen wij hier den uitslag mede van de prijsvraag, voorkomende in het boek „EENDAGS-KONINGIN”.

De gevraagde woorden zijn: *Horizontaal*:

3. Club; 6. Aha; 7. El; 9. Do; 10. Ida; 11. Lok; 13. Er; 15. Ar; 16. Lek; 18. Sensationeel; 20. T. 1; 21. Ra; 22. Re; 23. En; 25. Paar; 26. Post.

Verticaal:

1. Personeel; 2. Sylvester; 3. Cholera; 4. La; 5. Bed; 6. A.D.; 8. La; 10. Ik; 12. Or; 14. Leo; 15. Aster; 16. Li; 17. Kneep; 18. Stap; 19. Last; 22. Ra; 23. No.

De hoofdprijs, zijnde een prachtige verstelbare fauteuil met kussens, viel ten deel aan: F. v. d. Linde, Dahliastraat 23, Den Helder.

De overige prijzen, ieder f 2.50, aan: H. Berends, Wilhelminastraat 70, Emmen; Liza van Gils, Kloosterstraat 10, Goirle; Mevr. Ochsendorf, Arnhemschestraat 86, Scheveningen; Wed. A. Christiaans, Rijksweg a 273, Swalmen; J. W. v. Raalte, Ziekenhuis, Almen; N. Braaijer, Markt 205, Wierden; J. S. de Waard, Paul Krugerstraat 12, Assen; G. Westra, Noordkade 78, Drachten; E. Zadoks, Hofstedestraat 25 a, Rotterdam; J. Leeftink, Wijnkampstraat 39, Goor; L. de Weerd, P. v. d. Doesstraat 100 (III), Amsterdam; R. Kramer, Diezerplein 39, Zwolle; A. Veenstra, Grindweg 55, Winschoten; Van Ede van der Pals, 16 Caroline van Nassaustraat, Den Haag; Takkenberg, Scholkade 68, Musselkanaal; J. Maijer, Laareschsingel 137, Enschede; W. de Vos, Graniumstraat 42, Leeuwarden; L. Clemens-Boersma, a/h Vleeschhuis 36, Maastricht; M. Zwarts, Croeselaan 36, Utrecht; H. W. Zens, Lambrechtsstraat L 88, Middelburg.

DE BITTERE KELK

DOOR OCTAVUS ROY COHEN

October: een kille adem kwam om den hoek van het flatgebouw, een wirwar van straatgeluiden meevoerend. In een aangrenzende woning was iemand een saxofoon aan 't mishandelen, en Beverly benijdde dien persoon. De enge, huilerige tonen spraken van de blijheid van den speler... zoiets doet men alleen, als men met volkomen kracht en vreugde leeft. Zij luisterde naar het geschreeuw van de krantenjongens, met hun schrille aanprijzing: „Spoorwegongeluk!“... Over een dag of tien zou zij diezelfde stemmen onder haar raam hooren roepen, en dan zouden de vette kopregels vertellen van Alan's dood.

Vreemd. Nu zat zij heel, heel dicht bij hem; gedoken in de bescherming van zijn verwonderlijk sterke armen; haar wang tegen de zijne... en over een dag of tien... Hij voelde haar figuur verstrakken en hij streelde haar over den schouder en vermaande haar:

„Je moet probeeren om niet te denken, lieveling.“

„Probeeren! Ik probeer 't den heelen dag, schat, den heelen dag en den heelen nacht. 's Nachts is 't het moeilijkste. Ik moet wel denken. Ik wou maar, dat ik 't laten kon! En over een dag of wat...“

„We hebben elkaar een jaar lang gehad, Beverly.“

„En dan zijn we elkaar voor goed kwijt.“

„N-nee... Ik zal op je wachten.“

En toen weer stilte — stilte overkropt met beteekenis, trillend van liefde. En deze stilte kwam May Deshler verstoren.

Het luiden aan de deurbel was heftig en gebiedend. Het klonk door met een zenuwachtigen aandrang. Alan sprong naar de deur en sloeg die dicht achter het opgewonden meisje.

May stormde de huiskamer binnen, en hijgend, met onrustig-groote oogen, keek zij rond.

„Johnny!“ riep ze met een stem van schrik. „Waar is Johnny?“

Beverly kwam naar haar toe en sloeg haar armen om haar heen. „Toe, May, wees een beetje kalm. Wat is er gebeurd?“

„Johnny... O! Ik kan niet kalm zijn. Waar is Johnny?“

„Dat weten we niet.“

„Is hij niet hier geweest?“

„Gisteravond voor 't laatst.“

„Heeft hij toen hier geslapen?“

„Ja.“

„Waar heeft hij over gepraat?“

„Dat weet ik niet meer.“

Zij keerde zich om, naar Alan. „Heeft hij over jou gepraat — en Andrew North?“

„J-ja. Maar dat was niet meer dan natuurlijk.“

Met het hoofd achteruit lachte zij. Het was een schrille zenuwlach, die naargeestig door de kamer klonk.

„Natuurlijk. Hij heeft over niets anders gepraat. Hij heeft zich opgejaagd, tot hij razend was. Alan, je moet hem halen. Gauw, ga!“

Het meisje verloor met snelheid haar zelfbeheersching. Alan sloeg twee sterke handen om haar schouders en schudde haar.

„Praat ordentelijk!“ commandeerde hij heesch. „Vertel me, wat er aan hapert. Je zegt, dat ik Johnny moet gaan halen. Waar denk je, dat hij is?“

May's oogen keken brandend in die van Alan. Zij hief zich recht, en kneep haar handen stijf dicht.

„Hij is naar 't Koningswapen,“ sprak ze zwaar eentonig. „Hij wou Andrew North gaan vermoorden!“

DERTIGSTE HOOFDSTUK

Een wilde gedachte schoot Alan door het brein: de gedachte aan den dood van Andrew North. Die gedachte was nog nooit in hem opgekomen. Toen werd hij zich bewust, dat zijn vingers knelden om de schouders van May, en dat hij in de oogen staarde van een vrouw, die bijna waanzinnig was van angst en vrees.

May stond krampachtig te snikken — diepe, droge, verscheurende snikken. Het was een heel andere May, een May Deshler, die haar houding vergat — haar Johnny was in gevaar, en het beschermend instinct verdrong alles.

„Haal hem dan!“ snikte ze. „Blijf daar toch niet staan!“

Beverly was bleek, maar haar stem klonk vast. Zij sloeg haar armen om het ontdane meisje heen.

„Toe, May. Ga zitten. Vertel eens...“

„Er is geen tijd om te zitten! Begrijp je

dan niet... Johnny is daar om een moord te begaan...“ **No. 15**

„Hoe weet je dat?“

„Hoe ik dat weet? Dat vraagt ze nog. Hoe weet jij, dat Alan volgende week dood moet? Hoe weet je dat? Dat vertelt je hart je — zóó weet je 't. Dat voel je, of je er van weet of niet. Zulke dingen weet een vrouw — als ze van een man houdt.“

„Dat is zoo, May.“ Beverly's stem klonk zacht en hartelijk. „Maar je zult toch wel iets meer hebben dan een gevoel.“

„Jij maakt me aan 't redeneeren. Ik heb 't al weken zien aankomen; Johnny heeft rondgelopen als een bezetene — tobberig en zenuwachtig en bang. En toen ben ik hem eens vlak voor 't Koningswapen tegengekomen. Ten minste, hij stond te praten met iemand. Ik dacht al: wat moet hij in zoo'n sjeke buurt — en toen zag ik, dat 't de opzichter van 't gebouw was, waar hij mee praatte. Dat vond ik al gek.“

„En Johnny praat den laatsten tijd zoo raar. Dat zoo iemand als North eigenlijk niet bestaan moest. Dat was ik natuurlijk met hem eens — 't moest ook niet. Maar daarom heeft Johnny hem nog niet te vermoorden. En hij had 't er ook aldoor over, dat Beverly zoo ongelukkig zal zijn, als Alan dood is — en da's óók waar; maar 't is niét waar, zooals Johnny zegt, dat 't allemaal zijn schuld is. En toen gistermiddag, toen Johnny bij me thuis wegging, toen heb ik wat op den vloer gevonden.“ Zij zocht in de kleurige kralen tasch, die zij bij zich had, en haalde er een sleutel uit. „Dit!“

„Wat is daarmee?“ vroeg Alan.

„Zie je dat dan niet? Weet je dan niets? Dat is een looper. Ik wil wedden, tien tegen één, dat hij dien heeft laten maken, om bij North binnen te kunnen komen. Daarom moest hij met dien opzichter smoe'en — hij heeft op de een of andere manier een afdruk van dien looper weten te krijgen, en er twee na laten maken.“

„Twee? Hoe weet je dat?“

„Hij moet er wel twee gehad hebben. Als er maar één was geweest, had hij wel komen zoeken, toen hij hem kwijt was. Is 't niet zoo? Maar ik heb hem niet meer gezien, dus denklijk heeft hij den sleutel niet eens gemist — óf 't kon hem niet schelen. Ik ken Johnny, 't is echt iets voor hem. Hij zou er altijd een extra laten maken.“

„Maar omdat je nu een sleutel vindt, May, al is 't dan een looper...“

„Jij bent blind, Alan. 't Is die sleutel alleen niet — 't is alles bij elkaar — de sleutel, de opzichter van 't Koningswapen, die mallepraat, dat 't heelemaal zijn schuld was, en dat alles in orde was, als North doodging — en hij had met me afgesproken vanavond, en ik heb geen telefoontje gekregen of niets. Ik weet 't zeker!“ Zij wendde zich naar Beverly. „Zeg jij nu eens, Beverly, is Johnny zoo niet? Heb ik geen gelijk?“

Beverly knikte langzaam. „Ja, May, maar toch...“

„Ja, jij kunt maar kalm blijven staan, en „maar toch“ zeggen! Jij hebt twee mannen, waar je om denken moet — de eene is je broer en de andere is je man. Ik zou best weten, wat ik deed, als ik in jouw plaats was — ik hield liever mijn man. Ik zeg niet, dat je niet van je broer houdt, maar dat is nog niets bij de liefde, die een vrouw voor haar man voelt. En Johnny is mijn man! Ik wil niet, dat hij een moord doet — ik wil niet, dat hij gepakt wordt...“ De zelfbeheersching begaf haar weer. Zij trachtten haar te kalmeeren.

Over het gebogen hoofd en de schokkende schouders van het meisje keken Alan en Beverly elkaar aan. Zij wisten, dat May's gevolgtrekkingen juist waren. Het was echt Johnny.

Beverly Beckwith had een gevoel, alsof haar ziel in tweeën werd gescheurd. Al drukte May zich niet zeer sierlijk uit, zij had de menschennatuur

KORTE INHOUD VAN HET VOOR- AFGAANDE.

Alan Beckwith, door honger gedreven, wil zelfmoord plegen. Hij wendt zich tot den bendeleider Andrew North om op zijn naam een levensverzekering af te sluiten. Met de gelden van de polis zullen dan na zijn dood z'n schulden betaald moeten worden. North wijst dit voorstel af. Hij biedt Beckwith echter aan een levensverzekering voor hem te sluiten van 100.000 dollar. Alan Beckwith krijgt dan 20.000 dollar contanten, maar moet na dertien maanden uit het leven verdwijnen. Het resterende bedrag valt dan aan North toe. De polis komt te staan op naam van een vrouw, Beverly Ames, met wie Alan Beckwith op aanwijzing van North moet trouwen. Beckwith stemt toe. Hij maakt met zijn aanstaande vrouw, die op een onverklaarbare wijze in de macht van North is geraakt, kennis. Het huwelijk wordt voltrokken en het jonge paar betreft de flatwoning, welke North voor hen heeft gehuurd. Na eenigen tijd ontwaakt in Beckwith het verlangen om te kunnen blijven leven, want hij moet zich bekennen Beverly lief te hebben. En het meisje bemint ook hem. Beckwith maakt kennis met May Deshler, de verloofde van Johnny Ames, den broer van zijn vrouw, die voor North drank moet smokkelen. Het blijkt nu, dat het leven van Johnny ook door North wordt bedreigd en dat Beverly gijzelaarster voor hem is. Alan besluit, nu hij zonder Beverly niet leven kan en het bestaan weer waarde voor hem heeft gekregen, North te gaan vragen hem genadig te zijn. Dit mislukt echter en Alan besluit door hard werken te trachten het verzekeringsbedrag bijeen te krijgen. Hoewel hij een belangrijk bedrag bijeen weet te krijgen, blijft het onvoldoende. North is onvermurwbaar; het eenige wat hij beloven wil is, dat Beverly en haar broer na den dood van Alan vrij zullen zijn.

scherpzinnig ontleed. Beverly hield inderdaad van haar broer; alleen een diepe, machtige liefde had haar kunnen drijven tot een huwelijk — zooals het toch aanvankelijk was — met een man, van wien zij niets wist, onder omstandigheden, die haar walgen moesten in haar heele wezen.

Maar er was nadien iets anders gebeurd: voor het eerst van haar leven had ze een man leeren liefhebben met de liefde van man-en-vrouw. En nu had zij al maanden neergehurkt gezeten bij het gapende graf van dien man — wachtend en wachtend....

Als North dood was, zou Alan niet hoeven sterven. Zij verfoeide zichzelf om die gedachte — maar wijken wou die niet. De angst om haar broer werd weggevaagd door de wilde, hartstochtelijke hoop, dat Alan door dit wonder — door welk wonder dan ook — zou mogen blijven leven. Eenige seconden lang kon zij aan niets anders denken. Zij wist, dat het idee verachtelijk was, maar menselijk was het óók — en, goed of kwaad, zij dacht het! Zij kon het evenmin niet denken, als zij na kon laten, adem te halen. En toen werd zij zich bewust, dat May haar aankeek, en dat May haar gedachten gepeild had.

„Beverly!” De stem van het blonde meisje klonk bijna als een gil. „Dat zul je niet toelaten! Dat kun je niet!”

Beverly was geschrokken. „Wat?”

„Alan hier houden, en Johnny dien moord laten begaan. Je denkt er over, om 't te doen, Beverly, maar je kunt 't niet. Je moet zorgen, dat hij gaat! Johnny is je broer — je kunt hem niet laten moorden!”

Nauwelijks wetend wat zij deed, sprong Beverly in de bres voor haar onuitgesproken gedachten.

„Wat kan Alan er aan doen?”

„Hij kan zijn wagentje nemen en naar 't Koningswapen gaan. Hij kan dien looper meenemen en bij North naar binnen gaan en kijken.... kijken, wat er gebeurd is. Misschien kan hij er eerder zijn dan Johnny — en hem tegenhouden. Maar hij moet iets doen, hij kan daar toch maar niet blijven staan.... staan kijken.... en maar stil blijven staan!” Zij wendde zich smeekend tot Alan, een vrouw in de diepste smart.

„Je zult gaan, is 't niet, Alan? Je hebt zelf gezegd, dat Johnny je er niet in heeft gebracht — dus dat hij je er niet uit hoefde te halen. Ik zou 't je heusch niet vragen, als 't het meeste Johnny z'n schuld was. Maar dat is 't niet, dat weet je. Wees eerlijk, Alan — eerlijk, en fideel. Laat hem niet voor jou de kastanjes uit 't vuur halen.”

Alan sprak — zijn stem was kalm:

„Ik wou 't alleen maar zeker weten.”

„Je wéét 't zeker, Alan. Dat zie ik aan je oogen. Je wéét 't zeker, is 't niet?”

„J-a-a, ik geloof 't wel.”

„Ga dan! Nu meteen!”

„Ik zal....”

„Nee!” Beverly's stem beefde. „Je gaat niet, Alan.”

„Houd jij je er buiten....” May greep Beverly bij den arm en rukte haar opzij. „'t Gaat jou niet aan....”

De twee vrouwen keken elkaar aan met laaiende vijandigheid. Het vernis was van beiden afgebrand — het waren enkel twee vrouwen, die liefhadden, twee vrouwen die vochten voor haar liefde.

„Gaat 't mij niet aan? Gaat 't mij niet aan, als Alan's leven er mee gemoeid is? May — je bent toch niet gek? Begrijp je niet, wat je van Alan vraagt? We weten niet eens, of Johnny wel naar North toe is.”

„Dat weet je wel.”

„Misschien denk ik 't, maar....”

„Je wéét 't,” herhaalde May strak.

Beverly sloeg de oogen neer. Zij keek naar het verwrongen, ernstige gezicht van haar man. „Je gaat niet, hè, Alan? Zeg, dat je niet gaat.”

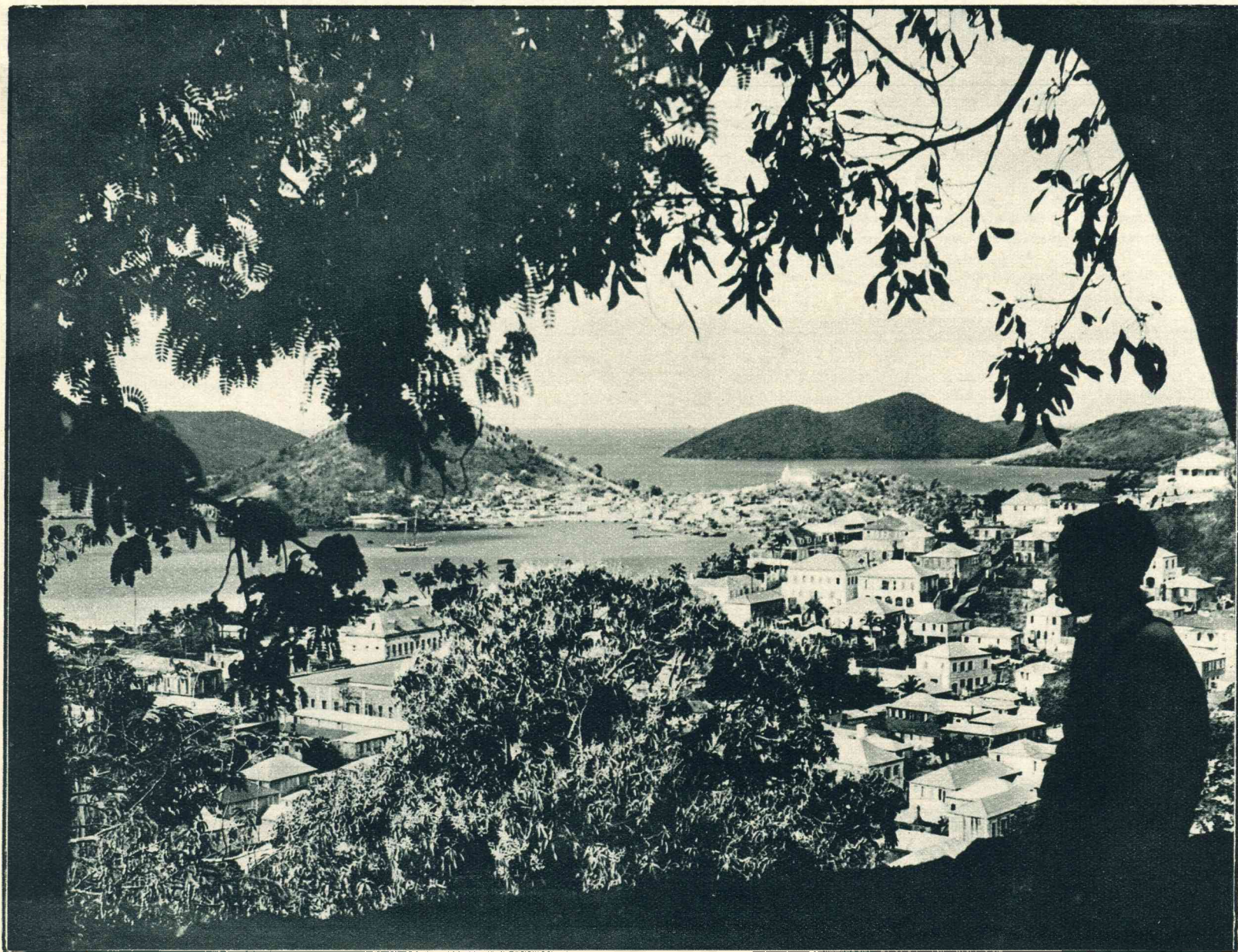
„Wil je niet, dat ik Johnny red?”

„Je hebt daar niets mee te maken.” Zij sloeg de handen over elkaar voor haar borst, een onbewust dramatisch gebaar. „O, Alan, ik weet 't zelf niet. Ik heb een afschuw van mezelf, omdat ik 't zeg — maar ik wil North dood hebben. Ik kan nergens anders meer aan denken. Als North sterft.... kun jij leven.... en ik wil dat je leeft, Alan. Ik kan niet aan Johnny meer denken — ik zie 't afschuwelijke van een moord niet meer — ik weet alleen nog maar, dat ik je houden wil, nu en altijd. Haat me er maar om, Alan. Als een vrouw liefheeft, laat ze zich alleen maar door haar hart regeeren — en mijn hart schréuwt van de hoop, dat Andrew North al dood is....”

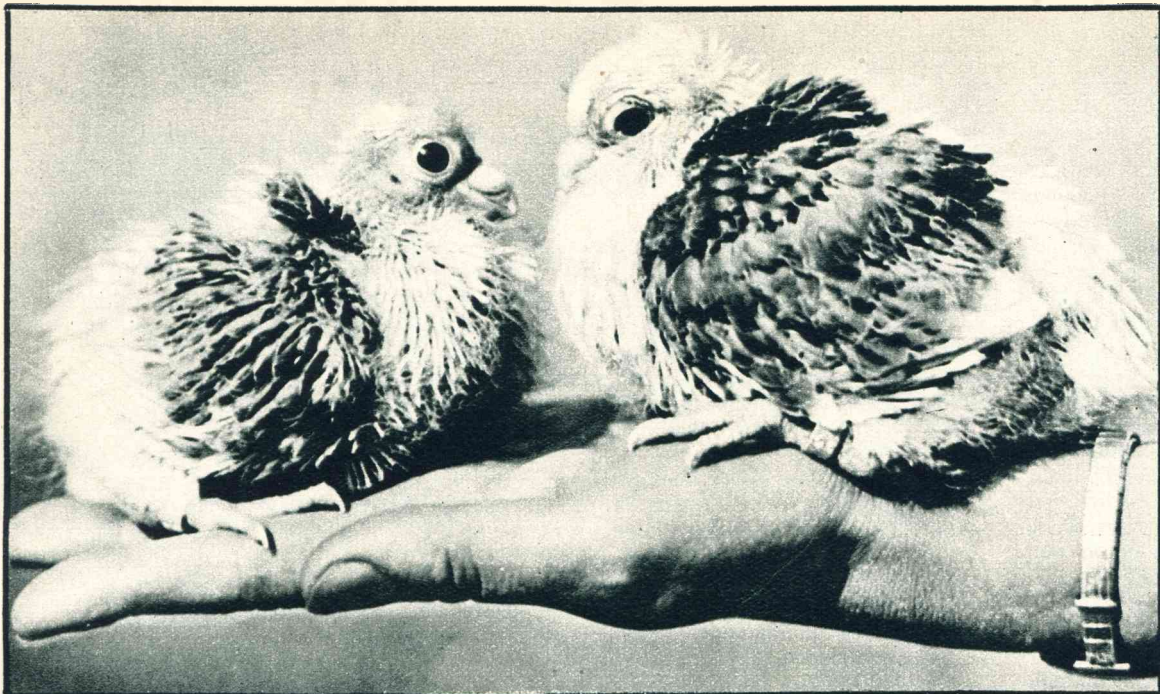
Alan stond te staren naar de twee vrouwen. Wat vertoonden zij een verwonderlijke gelijkenis onder den druk van deze ontzettende, verbijsterende emotie. May de luidruchtige, Beverly de stille — tot één vorm versmolten door martelvuur van liefde. Zij waren wild, gedachteloos, dwingend.

Maar de zang der liefde zong in zijn hart; het was voor hem, dat de goede, zachtzinnige Beverly tot zulk een verbijstering kon geraken. Hij keerde zich om, en nam zijn hoed van den stoel naast de deur. Oogenblikkelijk stond Beverly naast hem, en zij hield hem vast met ongeloofelijk krachtigen greep.

„Alan! Waar ga je heen? Wat ga je doen?”

Gezicht op de stad Charlotte-Amelie, de hoofdstad van de West-Indische St. Thomas-eilanden

Beter twee vogels in de hand, dan een in de lucht.

Hij bukte zich en kuste haar, sussend, zacht, lang.
„Ik ga naar North, Beverly. 't Gaat er niet om, wat het prettigste voor ons zou zijn. Ik ga, omdat ik moet.”

De deur viel achter hem dicht. Toen zij alleen waren, keken de twee vrouwen, afgemarteld van verdriet en angst, elkaar aan.

En toen, omdat zij allebei vrouwen waren, en omdat zij allebei liefhadden en leden — toen begrepen zij elkaar.

Zij kwamen dicht naar elkaar toe. Hun armen strekten zich uit — en zij snikten hun harten uit op elkanders schouders.

EENENDERTIGSTE HOOFDSTUK

Alan zag geen taxi, toen hij buiten kwam, en zijn eigen wagen stond in een garage twee straten verder, dus besloot hij, te voet naar het gebouw Koningswapen te gaan. Het was niet zoo ver — en hij mat den afstand met groote, snelle passen.

Het draaide en woelde in zijn hoofd — een dolle warhoel van gedachten, schijnbaar onsamenhangende invallen, die kwamen en verdwenen in een reeks van scherpe beelden:

North dood... De avond bij Markstein, een jaar te voren... Wat had Beverly hem lief — ze had haar broer vergeten in haar heftig verlangen, dat hij, Alan, leven mocht... Wat zou de Schele wel denken, als Johnny North vermoord had?... Gek, je kon je North haast niet dood voorstellen... Beverly had net een kind geleken — met dat tengere figuurtje en dat korte haar... Eén slachtoffer was er al door dat misdadige contract — Nick Webb. Alan had een beetje medelijden met Nick. Hoefde hij zich natuurlijk niets van aan te trekken, maar — wát een vrouw, die May Deshler! Johnny bofte... Bedoelde Dan Watkins, dat hij compagnon zou worden?... Als North dood was, kon er zooveel gebeuren... Gek, dat hij vroeger nooit wat uit zichzelf had kunnen halen; de gelegenheid misschien. Nee, de gelegenheid had hij gemaakt. De noodzakelijkheid, dat was het; noodzakelijkheid, om voor iemand anders te zorgen... Veronderstel, dat die sleutel niets met de woning van North had uit te staan... North dood...

Hij was bij het Koningswapen, voor hij het goed wist. Hij ging de weelderige vestibule door. De lift was er niet; Alan ging de marmeren trap op, twee treden tegelijk... Hier was 't, ja, dit was de flat van North. Voor de deur bleef hij staan; er liep hem een koude rilling over den rug. Hij voelde weerzin, die niet geheel vrij was van vrees. Wat ging hij aantreffen? Een lijk? Was er iets gebeurd? Zoo neen, wat moest hij ook weer voorkomen — en hoe?

Hij was gekomen om den moord te vrijdelen op den man, wiens bestaan zijn eigen dood beteekende. Hij strekte de hand met den sleutel uit naar het slot, trok haar toen weer terug. Hij luisterde. Binnen niet 't minste geluid. Gedachten renden door zijn brein. Er was nu meer samenhang tusschen — zij trommelden rhythmisch — en dat getrommel was niets dan de raad, af te zien van deze dwaze onderneming, die zijn eigen ondergang bezegelen kon.

Johnny Ames was per saldo zijn broer niet. En Johnny was het op zijn eigen houtje begonnen. Waarom zou hij er zich mee bemoeien? Met den dood van North was het stuitende contract vanzelf ontbonden... Niemand had er iets bij te winnen dan North, en als North niet meer leefde... Of als Johnny er nog niet was, dan hoefde hij den jongen alleen maar vóór te laten gaan. Leelijk voor Johnny... maar er was best kans, dat ze hem er nooit voor kregen.

Alan schrok van zijn eigen gedachten. Hij begon zich te schamen, dat hij zoo'n handelwijze ook maar in overweging kon nemen. Maar het was menscheijk — hij begreep nu beter de Beverly van eenige minuten geleden. Er waren oogenblikken in het leven van een mensch, dat het instinct van zelfbehoud al het andere overstemde — bij Beverly was 't het instinct geweest, om hem te behouden, al was het tegen den prijs van het grootste gevaar voor den persoon, van wien zij op-één-na-het-meeste hield. En May — May had een zelfden drang ondergaan, en May dacht aan niemand dan aan den man, dien zij liefhad. Zóó waren hun aller levens verdraaid en verwrongen door zijn misdadige slapheid van een jaar geleden. Maar als Johnny North al gedood had, en netjes weg had kunnen komen...

De sleutel paste keurig in het slot. Geruischloos ging hij rond. Alan stapte den drempel over. Hij tuurde de schemerige hall in, hij keek naar het zachte licht, dat uit een der kamers stroomde.

Stilte. Werktuiglijk deed hij de haldeur dicht. Het klikken van het slot priemde door de stilte, en Alan schrok. Nog geen geluid binnen. Hij begon zich te bewegen, zijn voetstappen maakten geen geluid op het dikke vloerkleed.

Alan voelde, dat er iets gebeurd was. Ondanks zichzelf huiverde hij — en weerstond een aandrang, om terug te gaan. Er hing iets onvatbaar geheimzinnigs in de atmosfeer, in de kerkhofstilte om hem heen. Hij beheerschte zijn stemming — zijn voeten bewogen zich weer; hij keek vóór zich uit, steeds voor zich uit, naar de flauw verlichte kamer. Hij ging den drempel over.

„Niet verder!”

Hij keek naar de grimmige, onverzoenlijke gedaante in den leunstoel. North's gezicht stond effen, zonder uitdrukking; de glans van zijn oogen was

koud en strak. De man was niet opgewonden — dat scheen hij niet te kunnen zijn. En toen merkte Alan op, dat North een revolver in de hand hield. Hij hield die stevig vast, met de zekerheid der gewoonte, en de loop wees recht naar Alan.

Diens eerste gevoel was verwondering, en toen, onbegrijpelijkerwijze, werd hij een groote opluchting gewaar. Even dacht hij, of May zich soms vergist zou hebben. Maar dat kon niet. De sleutel had inderdaad toegang gegeven tot de woning van North. Dus hij was alleen maar eerder gekomen dan Johnny Ames. Hij begreep zelf niet, waarom hij daar blij om was. Hij hoorde de stem van North, mat en onverschillig.

„Wel?”

Alan kreeg een nieuwen indruk: North was méér dan menscheijk. Het leek hem niet mogelijk, dat die man meer vatbaar was voor de gevolgen van menscheijke kwaadwilligheid, dan hij het was voor menscheijke gevoelens. Hij leefde. Waarschijnlijk zou hij altijd leven.

„Wat doe je hier?” North's stem kraakte scherp. Alan kwam tot zichzelf.

„Ik ben hier gekomen...”

„Dat is duidelijk. Waarom?”

„U was in gevaar.”

„Was — ja. Ik ben het nu niet meer.”

„Groote hemel! U denkt toch niet...”

„Ik had 't van jou niet verwacht, Beckwith. Maar ik heb me er natuurlijk op voorbereid.”

„Maar, meneer North... Denkt u, dat ik hier gekomen ben om u te vermoorden?”

North boog zich spottend. „Wat zou ik anders denken?”

Langzaam ging er een glimlach over Alan's gezicht. In een oogenblik was hij zich den meerdere gaan voelen. Zijn blik was een beetje minachtend. „Natuurlijk,” zei hij langzaam, „wat zou u anders denken?”

„Kan ik wat anders denken?”

Alan haalde de schouders op. „Ik geloof niet, dat 't nut heeft, om het uit te leggen.”

„N-nee... Ik vind juist een uitleg zeer gewenscht. Begrijp je wel, jonge man, dat je in mijn woning bent binnengeslopen, en dat ik je zou kunnen dooden — wat ik waarschijnlijk ook doen zal — zonder 't minste gevaar voor mijzelf?”

Het gaf Alan een kouden toorn, dat die man hem zoo verkeerd beoordeelde. „Doe voor mijn part wat u wilt; ik heb spijt, dat ik me de moeite gegeven heb, hier te komen.”

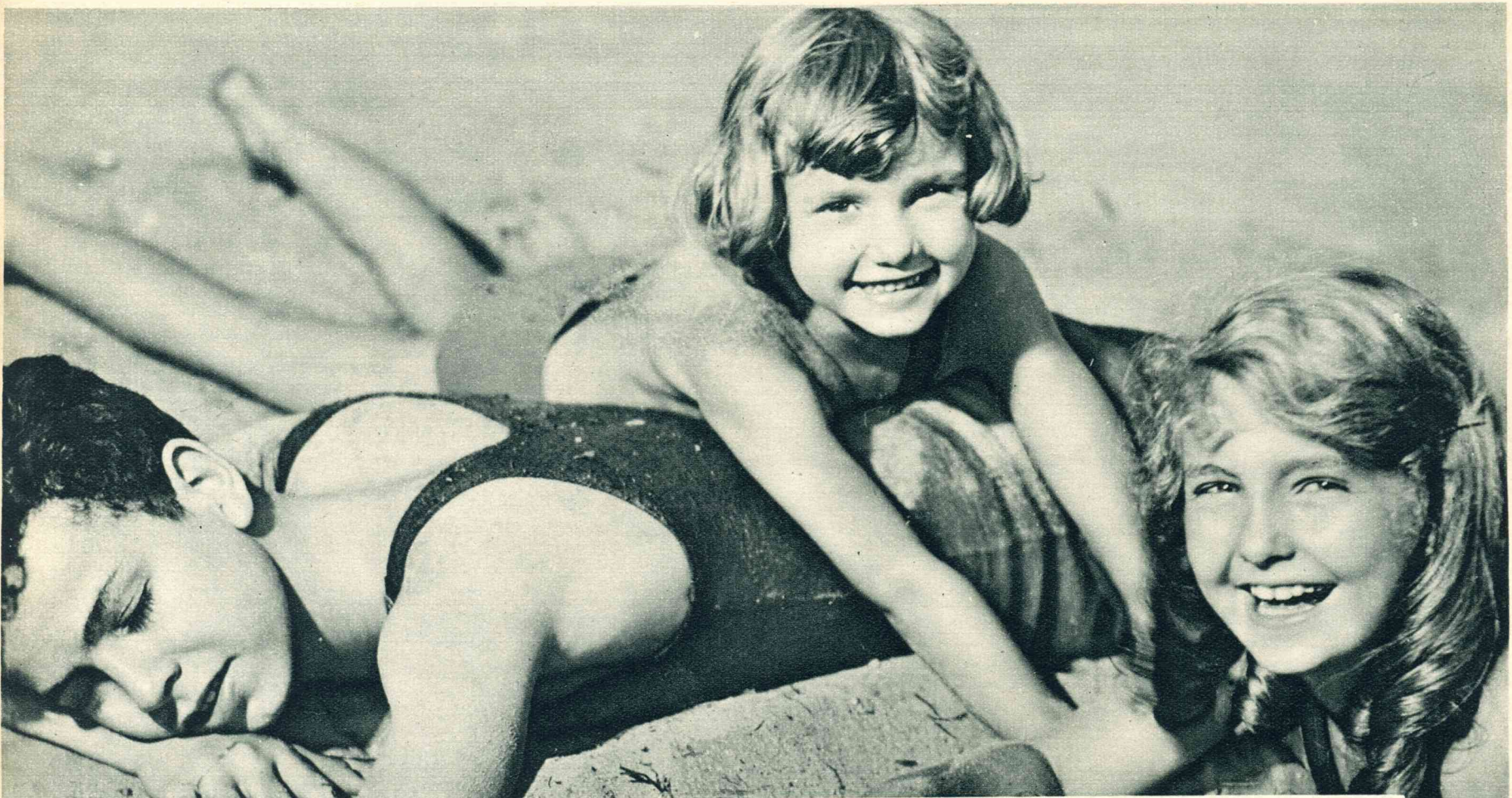
Hun blikken ontmoetten elkaar, hielden elkaar vast. North sprak, kalm en langzaam.

„Ik wacht.”

(Slot volgt.)

Edel ras (drie Perzische windhonden).

Een veilig zonnebad!

Laat Uw lievelingen gerust genieten van zon en lucht, doch wrijf hen van tevoren in met „Zij“-crème of „Zij“-olie. Ge voorkomt daarmee een pijnlijken zonnebrand en ze krijgen tevens een door en door gezonde, gebruikte huid.

„Zij“-CRÈME of „ZIJ“-OLIE

In prijzen van 20-75 ct.

**Hoofdpijn +
en Kiespijn**
zullen spoedig bedaren door

Mijnhardt's Poeders

Vraag Mijnhardt's Hoofdpijnpoeders en Mijnhardt's Kiespijnpoeders en zie toe dat de naam Mijnhardt op doos en poeders voorkomt. Per poeder 8 ct. en per doos 45 ct. Verkrijgbaar bij Uw Drogist.

Beroemde
Bouillon-
Blokje met
Bekende
Blauwe
Bandje.

**2
Cent**

Alleenverkoop voor Nederland en Koloniën:
A. J. ten Hope's Handel Maatschappij N.V.
Rotterdam

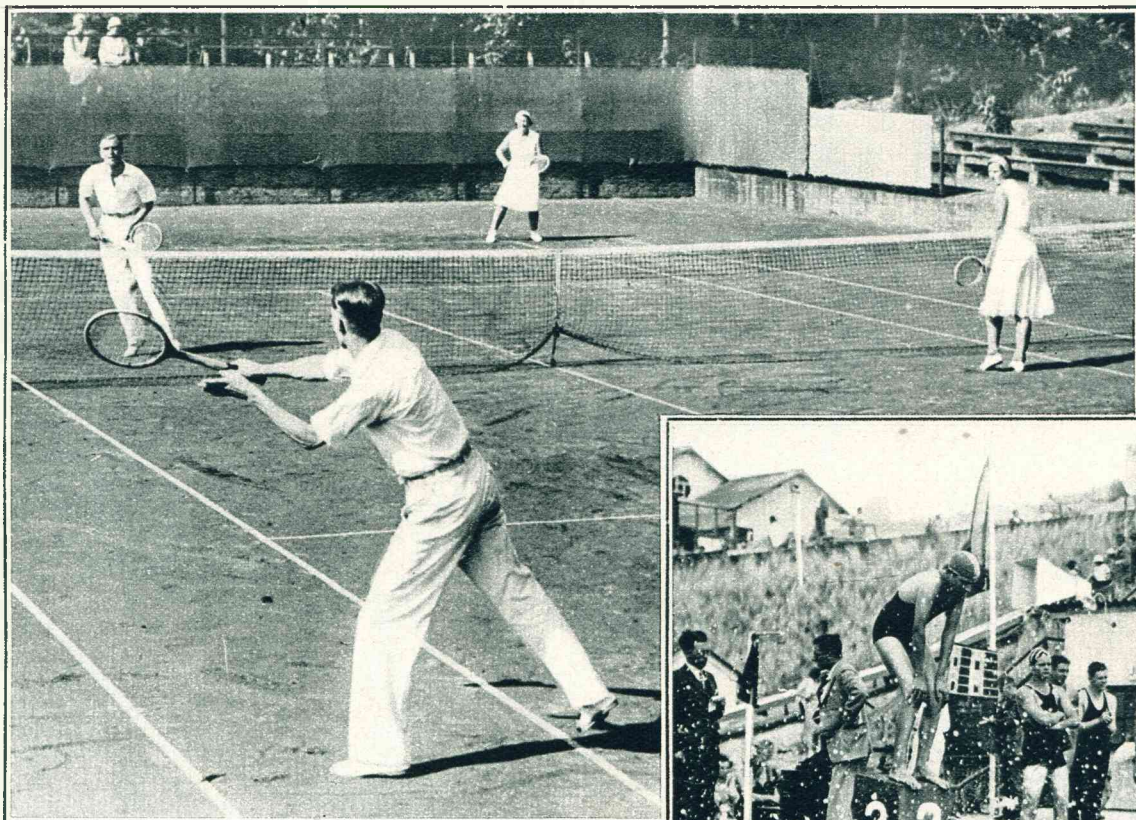
Adverteeren doet verkoopen!

A A M B E I E N

In- en uitwendige, zoowel bloe-
dende als blinde Aambeien
worden krachtig be-
streden door

BOOM'S AAMBEIENZALF

Het hinderlijke
jeuken bedaart spo-
dig. Alleen echt met den
naam BOOM. Verkrijgbaar in Apo-
theken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje.

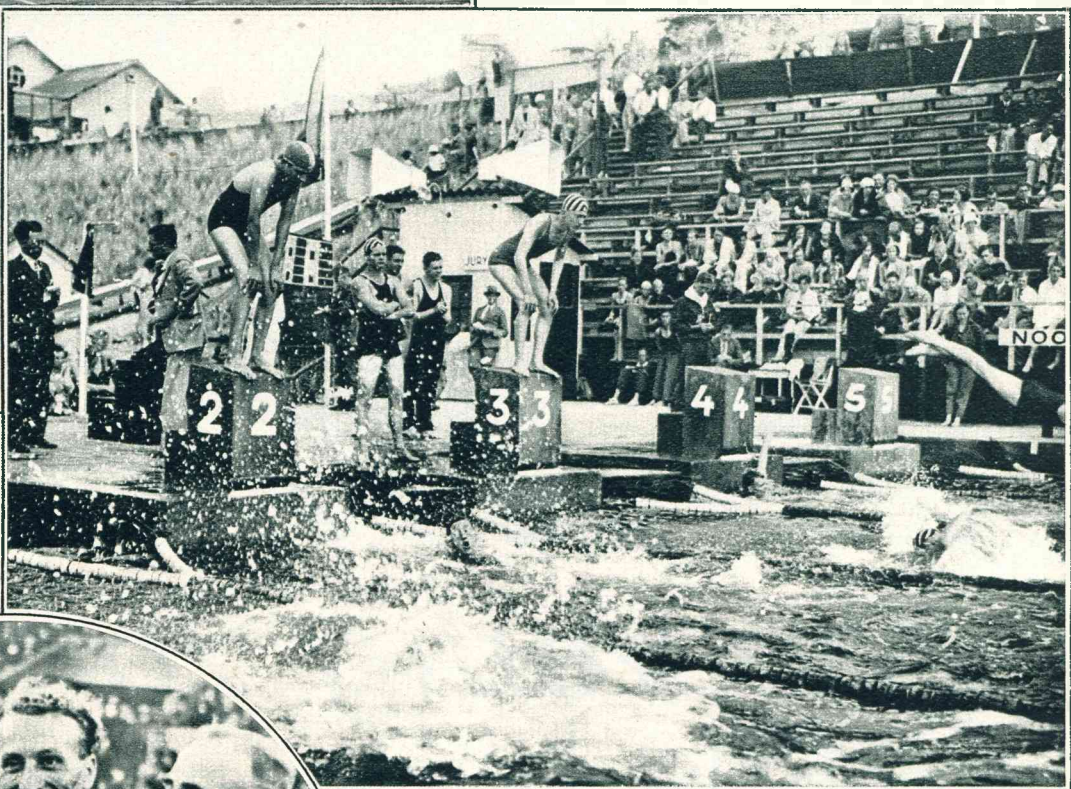
De tenniswedstrijden om het Nederlandsche kampioenschap te Hilversum. Een moment uit de mixed v. Berkelmeij. Belzer tegen Knottebeld—mevr. Vleugels-Schut.

Sportflitsen

Wij hebben het vorige week gehad over onzen naam op de internationale sportmarkt. Het doet ons genoegens thans het een en ander te kunnen vertellen over de successen onzer landslieden in den vreemde.

Daar is vooreerst de fraaie overwinning van den Amsterdamschen atleet Berger op de Engelsche kampioenschappen. De A. V. 1923-er won daar de 220 yards en werd tweede op de 100 yards.

Op de 100 yards zag Berger zich geklopt door den Engelschman Saunders, een betrekkelijk outsider, waarvan we hier

Zwemwedstrijden in het Noorderbad te Zandvoort. Zondag j.l. organiseerde H.V.G.B. wedstrijden in het zwembassin van het Noorderbad. Klekje tijdens het nummer 3 x 50 M. estafette wisselslag heeren, om het kringkampioenschap. Spanning bij de wisselpunten.

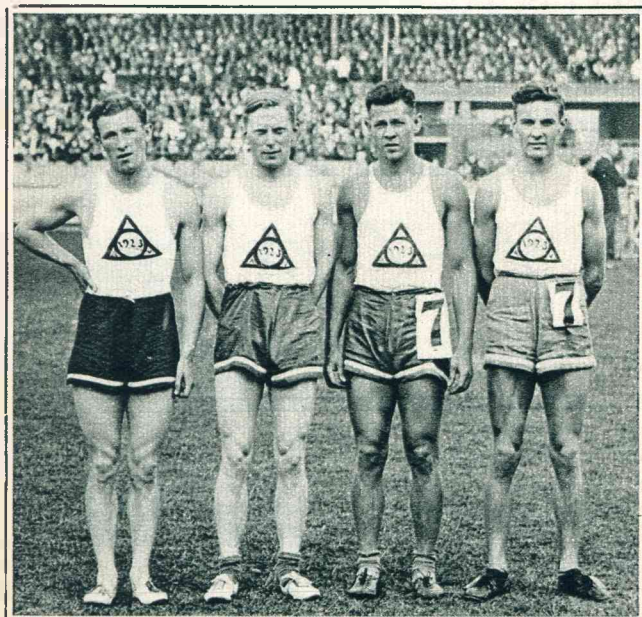
Zaterdag werd te Bussum 'n groot concours hippique gehouden, ter gelegenheid van 't 12½ jarig bestaan van de Gooische Landbouw Sportvereniging. Het springconcours. Lt. Gretke in actie.

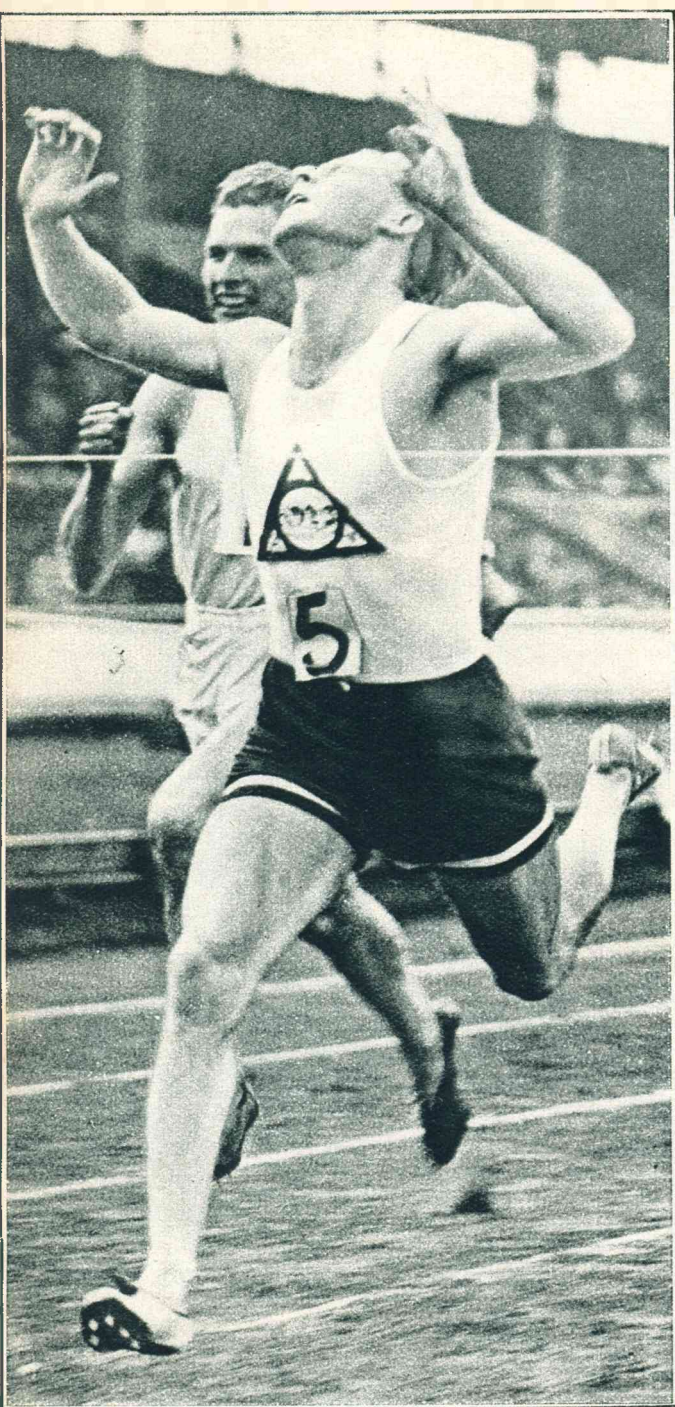

De Nederlandsche wielerkampioenschappen in het Stadion. Twee kampioenen op den korten afstand. Links J. v. Egmond (amateurs), rechts Gerard Leene (profs).

nog maar weinig hadden gehoord. Men heeft er trouwens in Engeland verbazend goed slag van om op het juiste moment met zoo'n verborgen grootheid voor den dag te komen. Het zwaartepunt van de race op dezen korten afstand, welke voor de loopers van het vasteland een beetje ongewoon is, ligt voor ons in het feit, dat Berger er wederom in is geslaagd, den Duitscher Jonath te kloppen. Vorige maal in Berlijn kwam Jonath niet op de 100 meter uit, doch werd in de 200 meter door Berger geklopt.

De estafetteploeg der A. V. 1923, welke tweede werd op de Engelsche atletiekkampioenschappen te Londen. Van l.n.r. Berger, Benz, Mesman Schultz en Houtman.

Hoe Chr. Berger in Londen de 220 yards won. Fraaie kiek van onzen athleet aan de finish, welke hij juist voor den titelhouder Reid passeert.

op de 100 M. vrije slag, het voornaamste record, dat eigenlijk te behalen valt, op haar naam te mogen brengen. Deze hoop beteekende tevens een innige wensch en het moet wel een groote voldoening voor Willy zijn, dat haar streven thans met succes is bekroond.

We gaan ons nu verder zoo langzamerhand afvragen wat de Nederlandsche wielrenners in Augustus op de wereldkampioenschappen te Parijs zullen presteeren.

Op de Amsterdamsche wielersbaan in het Stadion heeft men Zaterdag en Zondag eenigen kijk gekregen op het materiaal, dat hoogstwaarschijnlijk afgevaardigd zal worden.

Athletiekwedstrijden voor nieuwelingen op de Sintelbaan. Kiekje uit het nummer 100 M. hardloopen. C. Scheermeyer en H. Hotz bij de finish.

Willy den Ouden, de Rotterdamsche zwemster, die Zondag in Antwerpen het wereld-record op de 100 M. vrije slag op haar naam bracht, door dat van Helen Madison met 0.6 seconde te verbeteren. Nieuw record 1 minuut 6 seconden.

De Nederlandsche wielerkampioenschappen in het Stadion. De Graaf, de nieuwe kampioen der stayers, na zijn overwinning van Zondag j.l.

Het belangrijkste nummer wordt voor de Hollanders de sprintrace der amateurs, omdat hier de kans op succes het grootst is. Jan van Egmond zal onze kleuren verdedigen. De lange Haarlemmer heeft na zijn falen te Rome heel wat goed te maken. Men heeft zich vorig jaar niet zonder verwondering

afgevraagd, of de Olympische kampioen zijn titel in Los Angelos niet wat al te gemakkelijk had verkregen. Aan den anderen kant diende men er echter rekening mede te houden, dat Van Egmond te Rome nog met de Amerikaansche reis in de beenen zat. Hoe het ook zij, de strijd om den wereldtitel is heel wat zwaarder dan die voor het Olympische kampioenschap, zoodat er voor Van Egmond alle reden is, om nu in Parijs te laten zien, wat hij precies waard is. Daar zijn n.l. de geleerden het nog lang niet over eens.

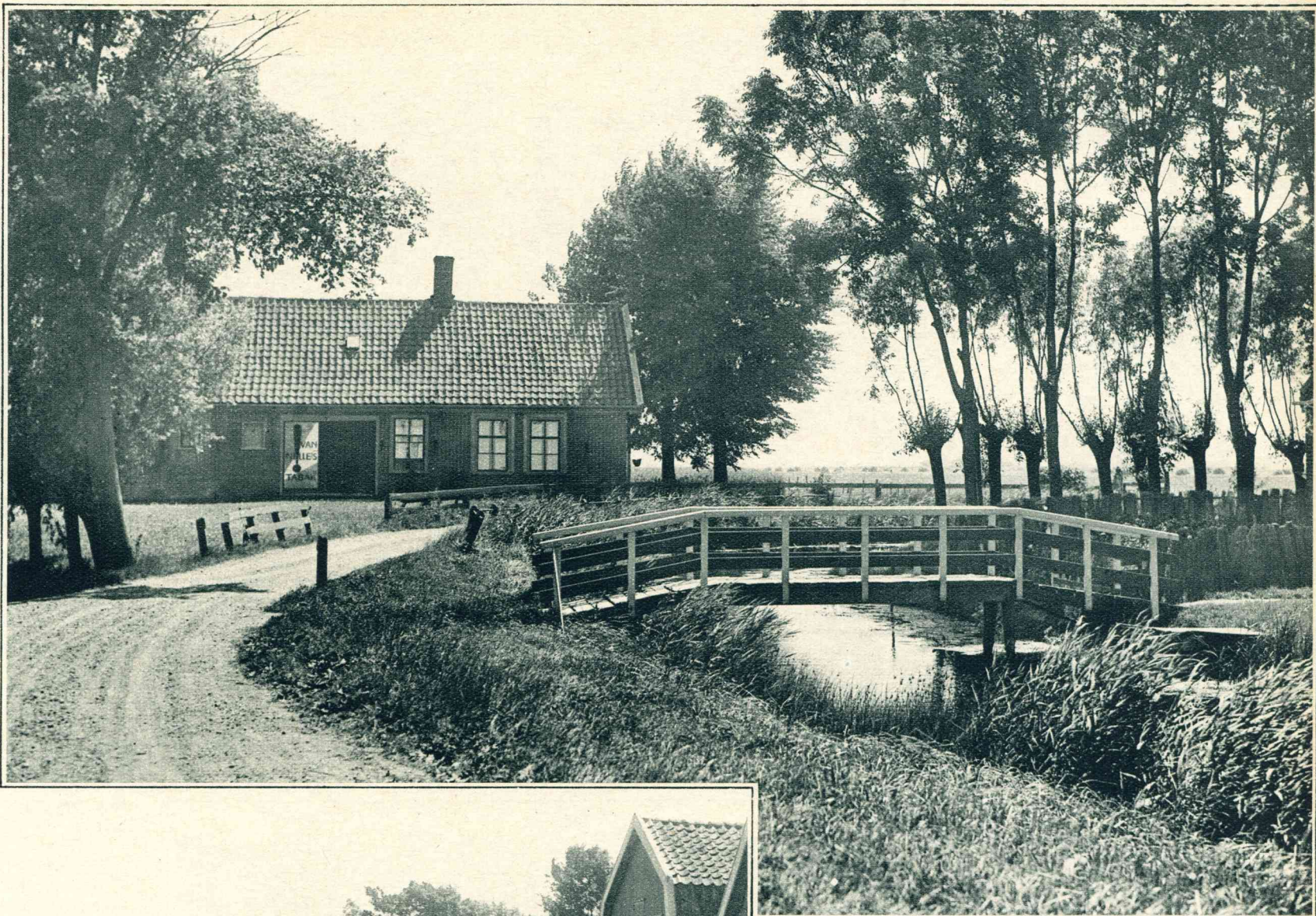
Gerard Leene heeft zich de sterkste der profs getoond, hetgeen voor dezen renner een fraai succes is. Toch kan men Leene moeilijk in aanmerking voor den titel brengen, als hij het tegen de sterksten der wereld moet opnemen. Evenmin is te rekenen op een overwinning van onzen nieuwen kampioen De Graaf in het stayersnummer. Ook hier zijn de buitenlanders ons momenteel ver de baas.

Aller oogen richten zich dus op Van Egmond.

De Hollandsche dames spelen cricket. Zondag ontmoetten de dames van Rood en Wit te Haarlem hun Utrechtsche collega's van Kampong. De Rood en Wit-dames scoorden er lustig op los. Mej. Roos klopte zelfs een century bijeen. Kiekje van de Haarlemsche ploeg.

Landelijk schoon bij Moerbeek

Foto's
uit

NOORD-HOLLAND
DORPEN

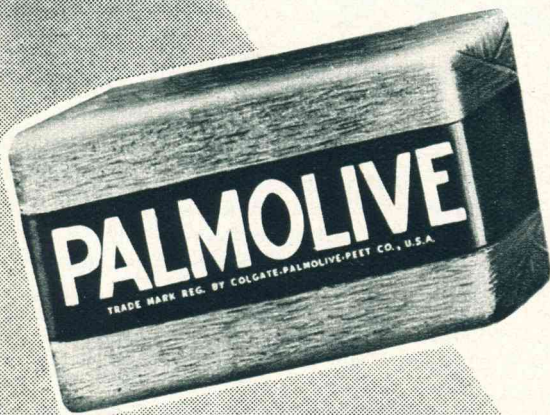
*Het oude raadhuis
te Spanbroek.*

Terug van de veiling (Oudkarspel).

PALMOLIVE ZEEP 15 CENT · PALMOLIVE ZEEP 15 CENT

PALMOLIVE

thans per stuk

Palmolive, de wereldberoemde zeep, door 20.000 schoonheids-experts warm aanbevolen om haar samenstelling, kost thans zóó weinig dat er geen enkel excuus meer bestaat Uw huid te verwaarlozen!

Kwaliteit, grootte, gewicht, samenstelling, verpakking — alles onveranderd. alleen de prijs is verlaagd.

15^{ct}

ZOO WEINIG KOST HET U OM DE TEINT DER JEUGD TE BEHOUDEN

Examen gedaan en niet geslaagd

Kennis voldoende, maar te nerveus geweest. Daarom niet tijdig Mijnhardt's Zenuwtabletten gebruikt? Hierdoor blijft men kalm en helder van geest. Ze zijn verkrijgbaar bij Apoth. en Drogisten, kokers 75 ct.

Het openbaar maken van uw artikel is openkaart spelen met uw koopers

Het bekend maken van uw artikel is 'n bestaansvoorwaarde voor uw zaak

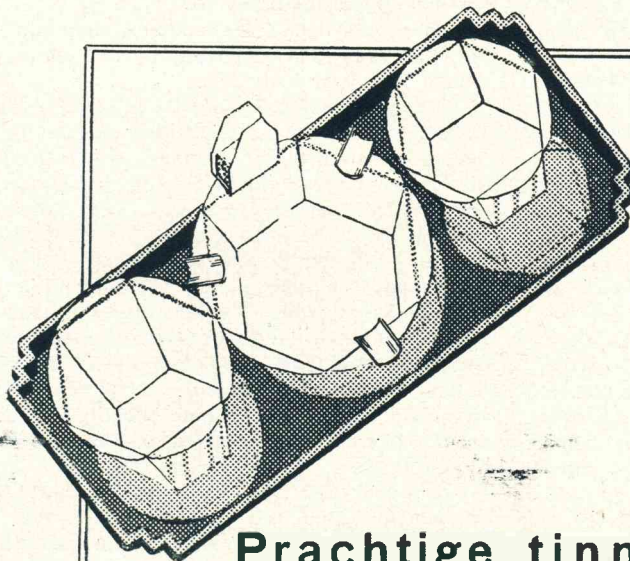
Hier staat de naam!

Aan de achterzijde van elke Droste-bonbon. Als U daar maar op let, bent U er altijd van verzekerd, dat U de echte *Droste kwaliteit-bonbons* ontvangt voor den door U betaalden prijs. Alleen aldus gesigeneerde bonbons waarborgen U de bekende, nimmer afwijkende Droste-kwaliteit.

Droste

ALTIJD WELKOM!
Spaart plaatjes voor het album „Bali”.

Prachtige tinnen voorwerpen cadeau!

Koopt, wat U nodig hebt, **NU!** U ontvangt dan geheel gratis een fraai tinnen voorwerp! Naar gelang van Uw aankoop o.a. 4- of 5-deelig rookstel (zie afbeelding), 3-deelig rookstel, bonbonstel, schemerlamp (zie afbeelding), fruitschaal, enz. enz. Maar denkt U erom, **alléén deze maand nog!** — Bij aankoop van:

f 50.— modern tinnen bonbonstel
f 100.— 4-deelig tinnen rookstel
3-deelig tinnen rookstel
f 150.— 5-deelig tinnen rookstel etc.
EXTRA VOORDEELIGE AMEUBLEMENTEN!
Huis kamers f 42.50 75.— 95.— 145.— enz.
Salons „ 98.50 135.— 157.50 enz.
Slaapkamers „ 145.— 165.— 225.— 285.— enz.

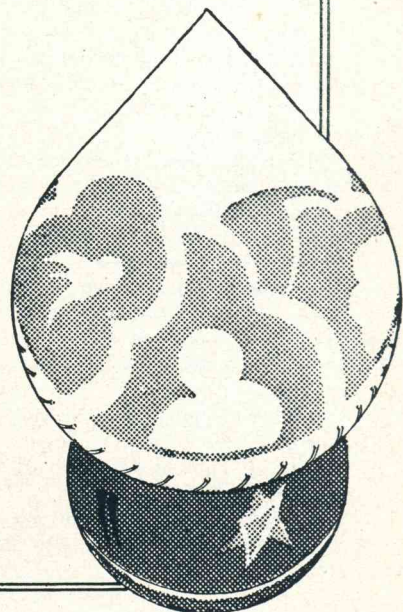
Zeér gemakkelijke voorwaarden.
GEEN vooruitbetaling.
Volledige garantie op alle leveranties.

Spreek met Winter en 't komt in orde!

WINTER

AMSTELSTRAAT 24 - AMSTERDAM

Tot 6 uur geopend, Zaterdags tot half 10

INTEEKENBILJET

Ondergeteekende verklaart zich hiermede te abonneren op „De Stad Amsterdam” à $\frac{f 1.62^s}{\text{per drie maanden}}$ ¹⁾ $\frac{f 0.12^s}{\text{per week}}$

¹⁾ Doorhalen wat niet verlangd wordt.

Naam

Adres

Bovenstaand inteeckenbiljet s.v.p. na invulling afgeven aan ons Bureau, N.Z. Voorburgwal 262, of per post toezenden in open enveloppe met postzegel van 1½ cent gefrankeerd.

De Administratie van „DE STAD AMSTERDAM”
N.Z. VOORBURGWAL 262

Abonneert U op
DE STAD AMSTERDAM

ZALIG ZIJN DE ARMEN

DOOR
STUART B. STONE

De zon had twee uren lang brandend neergeschoten op de open boot, toen Wynant ontwaakte. Hij prevelde: „Water - water - vlug!” Hij bracht snel een groote blikken kan naar zijn gezwollen lippen. Hij bracht de tong door de smalle ronde opening naar de vloeistof, die nu kostbaarder was dan de zeldzaamste edelsteen; dan dacht hij aan Gantz, die achterin lag — hij trok de kan van zijn mond, worstelde met zijn geweten, en handelde menscheijk. Gantz kwam juist op tijd overeind, om te zien, dat de opwekkende vloeistof naar den bodem van de boot terugging.

Hij schudde zijn vuist naar Wynant.

„Krijg ik niet meer dan die paar druppels? Zwijn dat je bent!”

„Zwijg!” snauwde Wynant. „Ik had alles op kunnen drinken, als ik gewild had. Ik heb alleen mijn tong maar nat gemaakt, en jij hebt een heelen slok gehad. We moeten er nog langer mee toe.”

Gantz greep naar de kan; Wynant duwde hem terug, en zette de kan achter zich in den boeg. Gantz keek den sterkeren man aan, de lijnen in zijn gezicht werden zachter.

„Je hebt gelijk, Bob. Help me maar, om te sterven als een man.”

Wynant knikte begrijpend. „Laten we nog maar één slok nemen,” zei hij eindelijk. Toen greep hij achter zich, maar zijn hand kwam leeg terug.

„Neen,” zei hij, het hoofd schuddend; „laten we eerst de kansen berekenen.”

Zijn metgezel wierp het hoofd achteruit en lachte bitter.

„Je bent kampioen-optimist, Bob. De kans is billioenen tonnen pekels buiten, tegen één liter schoon water in de kan.”

„Er is een kans — misschien,” hield Wynant vol. „Een klein kansje — voor één.”

De roode oogen van Gantz gingen half dicht; Wynant verviel in diepe gedachten en scheen berekeningen te maken.

„Als mijn duizelige hoofd zich niet vergist,” zei hij, „is 't drie dagen en nachten geleden, sinds we van de Equatoria wegwamen in dit bootje, waar de anderen niet aan gedacht hadden. 't Is maar schatten — ik weet niet, hoeveel tijd we hebben doorgebracht in dat delirium, dat voor slaap moet doorgaan. De stroom en de wind hebben ons aanhoudend naar 't Zuiden gesleept. De Santa-Ynez-eilanden moeten recht zuidelijk liggen. 't Is een kwestie van nog drie of vier dagen — misschien een beetje langer — als de zee geen kuren krijgt.”

Gantz schudde het hoofd.

„'t Geeft niets, Bob. We hebben eergisteren ons laatste hapje eten verteerd. We zijn doodzwak. Die liter water haalt er ons niet door.”

„Er is best kans, dat het water er één doorhaalt. Als we die kans in tweeën deelen...” Wynant maakte een veelzeggend gebaar.

„En Eleanora?” vroeg Gantz.

Wynant keek vragend naar den man in den achtersteven.

„Zij is met de eerste boot meegegaan, met zeelui, toen we pas op de klip waren gestooten. Ze hadden riemen en zeilen. Zij moet nu al aan land zijn. Wil ik drie tegen één op wedden.”

„Wat Eleanora betreft heb jij natuurlijk een stuk vóór, Bob. Je hebt minstens vijftigduizend pond — je kunt haar alles geven, waar ze aan gewend is, haar gewone gemakken en pleziertjes. Ik heb niets. Maar ik heb haar toch minstens even lief...”

„Jij bent knapper — en je kunt met vrouwen omgaan,” zei Wynant. „Ze zou jou kunnen kiezen — en spijt hebben als 't te laat was.”

Gantz zat te staren.

„Dat beroerde geld van jou...”

„Ik heb er nogal wat aan hier,” zei Wynant somber.

Er kwam een poos van stilte, waarin een onredelijke wederzijdsche haat ontstond tusschen de oude vrienden.

„Ik zou 't water best alleen kunnen houden, Sam,” zei Wynant. „Ik ben sterker dan jij.”

„Als je maar niet denkt, dat ik 't je liet opdrinken,” gromde Gantz. „Ik ben nog sterk genoeg, om te zorgen, dat je 't vermorst.”

Wynant kromde zich in den boeg van de zacht wiegelende boot.

„Ga niet slapen!” snauwde Gantz. „Ik zou waarschijnlijk aan 't drinken gaan...”

„Als je dat waagt!” riep Wynant, met de vuist dreigend.

„Sst!” deed Gantz. „We praten te veel. Daar krijgen we nog maar meer dorst van.”

„Verdraaid-nog-aan-toe... We nemen alle twee een flinken slok,” zei Wynant, en hij greep weer achter zich.

De man achterin kwam wankelend naar zijn half-liggenden metgezel toe.

„Neen, niet doen! We moeten zuinig zijn. Denk om Eleanora. Je hebt gezegd, dat er kans was voor één.”

Wynant keerde zich om en kromde zich, tierend en mopperend. Gantz viel neer in den achtersteven. Nog een minuut, en beiden waren afgedreven in dat koortsachtige delirium, dat genadig zooveel tijd had doen vergeten. Een uur, twee uren gingen voorbij. Beide mannen mompelden in hun slaap, riepen om water, en prevelden dan weer den naam van het meisje, dat waarschijnlijk veilig was onder de groene palmen van het zuiden. Toen zij weer ontwaakten greep Gantz opnieuw naar de waterkan. Hij had nog maar even zijn blauwe lippen kunnen bevochtigen, toen Wynant de kan wegrukte. Gantz liet zich naar den ander toe vallen en belette hem, meer te doen, dan te proeven van de vloeistof.

„Blijf een kerel... zoolang je nog kunt, Bob!” hijgde hij.

Wynant sloeg zijn reisgezel drie- of viermaal met de gebalde vuist, maar zette de kan neer.

„Hoe moeten we in 's hemelsnaam met dat water aan?” zei hij.

Gantz hief het hoofd uit zijn handen. Hij keek met zijn rood-dooraderde oogen strak in de oogen van Wynant.

„Denk je echt, dat 't zoo is, Bob — dat er genoeg water is, om er één door te halen, maar niet genoeg voor twee?”

„Dat heb ik niet gezegd,” knorde Wynant. „Er is een klein kansje voor één. Als we deelen hebben we net zooveel kans als een sneeuwbal op den evenaar.”

„Dan zal ik je een voorstel doen. Ik heb voor de helft recht op die kan water. Dat verkoop ik je voor vijftigduizend pond. Zooveel heb je zoowat, geloof ik.”

Wynant liet een soort blaffenden lach hooren.

Gantz boog zich voorover, en wees met een vuislen, bevenden wijsvinger naar den ander.

„Wat heb je aan vijftigduizend pond, als je hier in de boot sterft als een hond — en haar nooit terugziet?”

Wynant's gezicht werd donkerder.

„Wat heb jij er aan? Je bent zóó weg, als je geen drinken hebt.”

„Ik zet alles op één kaart. Als ik veilig aan land was, kon ik haar niet vragen, om mijn vrouw te worden. En als jij er was met je vervloekte vijftig mille — enfin, Eleanora is ook maar een mensch.”

Wynant keek naar de zee, scheen het probleem te overwegen. De ander hield hem scherp in 't 't oog. Beide mannen gingen met droge tongen over nog drogere lippen.

„'t Is heelemaal in jouw voordeel, Bob,” drong Gantz aan. „Met jouw gestel haal je 't er door, met al 't water. En als ik niet meer opdaag, heb je je geld nog, en... en Eleanora.”

„Neen; ik zou 't niet kunnen. 't Is te gemeen. 't Zou erop neerkomen, dat ik je vermoordde. We zullen gelijkop drinken en samen leven of sterven. Houd er den moed maar in, Sam. Misschien gebeurt er een wonder. Hier, neem een slok...”

„Nee nee nee!” riep Gantz.

„Ik wil geen druppel hebben.

Luister. Het leven is me niets waard zonder die vijftig mille — zonder haar. Wat hebben we er aan, om allebei te sterven, als er één gered kan worden? Ik neem

in geen geval meer wat, geen druppel — dat zweer ik!”

Wynant protesteerde en redeneerde, maar Gantz werd hoe langer hoe standvastiger. Eindelijk begon Wynant op een ruzietoon:

„Vraag een ordentelijken prijs, dan zal ik er over denken. Ik krijg een verschrikkelijken dorst.”

„De heele vijftig duizend — niet minder,” zei Gantz.

„Ik geef je tienduizend.”

Gantz schudde het hoofd.

„Vijfentwintig.”

„Geen kwestie van.”

„Vijftigduizend dan — waar je nooit iets aan zult hebben. Ik ga wat drinken.” Gantz greep hem bij de hand.

„Wacht even — ik wil een geschreven contract hebben. Ik twijfel niet aan je woord, Bob, maar in delirium kan een mensch vergeten — of er zou iemand kunnen sterven.”

„Waar wou je 't mee schrijven — met zeewater?” spotte Wynant.

„Heb je geen vulpen — geen potlood?”

„Niets.”

„Je hebt toch nog bloed in je aderen? We zullen er wat uitkrassen.”

Gantz zocht in zijn zakken, tot hij een mes had en een cabinet-portret van een mooie jonge vrouw. De ander keek met een donker gezicht toe.

„Hier, prik in je arm — pas op, dat je geen ader raakt,” zei Gantz. „Ik zal dicteeren, zonder omhaal van woorden.”

Wynant nam het zakmes aan en stak roekeloos in zijn blooten arm. Met het opparelende bloed volgde hij het dictaat van Gantz, in onregelmatige roode regels achter op de foto:

„Ik verklaar schuldig te zijn aan Samuel Gantz L 50.000 voor zijn portie water, in boot, drijvende in Zuidzee ongeveer 20 Noord 160 West.”

Gantz nam het portret weer aan, veegde er het overtollige bloed af, en stak het met zorg in zijn binnenzak. Wynant nam de waterkan en keek er naar, alsof er een duivelsche betoovering van uitging. Toen bracht hij haar aan zijn lippen en dronk, één, twee, drie slokken. Gantz keek toe, zich wringend en brommend als een tijgerkat. Wynant keek naar hem, dronk een langen teug, liet toen de kan zakken, draaide haar rond in zijn handen, zwaaide zijn arm achteruit, en slingerde het ding ver weg in zee.

„Ik zal sterven als een man — een arm man,” zei hij rustig.

Toen de kan in 't water plonste lachte Gantz schor.

„Gelijk heb je — vul den oceaan een beetje bij!” Toen drong hij het hoofd dicht naar Wynant. „Ezelskop — doorgefounerde, driedubbel overgehaalde idioot!” tierde hij.

Zij vochten waanzinnig, blind, met tanden, nagels en voeten, in de schommelende boot. Eens, toen Wynant den zwakkere terugwierp naar den achtersteven, schepte het lichte vaartuig liters water. Eindelijk raakten de twee van elkaar, zoo uitgeput, dat zij niet meer worstelen konden. Wynant tuimelde neer in den boeg en zonk weg in koortsdelirium, mompelend, dat hij de waterkan wel op zou vissen van den zeebodem; Gantz lag met het gezicht naar de zon, en mompelde telkens: „Ik blijf leven — leven — leven...”

De dag ging voort. Na een poos raakten de twee zieke mannen in een doffen slaap, een slaap, zoo diep, dat geen dokter er tevreden mee zou zijn geweest.

Tegen zonsondergang werd de wind naar het Zuiden krachtiger. De boot schommelde zoo sterk,

dat ze bijna omsloeg, en de verdoofde passagiers losliet. Ver naar het Zuiden kwam er schemering, een grijsblauwe mist, die breeder werd, vaster, den vorm van een eiland kreeg. Een sterke strooming hielp den wind, om de boot snel kustwaarts te drijven. Er teekenden zich heuvelrondingen af, bedekt met plantengroei. De boot schoof schurend over een strand van wit zand. Eindelijk hief een zware roller het lichte vaartuigje hoog in de lucht, en zette het op het strand neer met een plof, die de bezwijmde inzittenden ver op de trage helling slingerde en hen losrukte uit de schaduw des doods.

Wynant was de eerste, die bijkwam. Hij heesch zich op een elleboog en mompelde, dat Eleanora Kemper de kan met water aan een walvisch verkocht had. Gantz deed juist zijn oogen open. Wynant hoorde een ruischend, klaterend gemurmel van stroomend water. In 't eerst dacht hij, dat het een verbeelding was van zijn koortsachtigheid, maar het hield aan. Hij keek rond, en zag een beek over rots en zand naar zee dringen. Hij kroop langzaam naar het stroompje, en liet het gloeiende hoofd neer van den oever, en gorgelend hapte hij naar het koele, heldere water. Het vocht kwam hem in neus en ooren, verstikte hem bijna — maar hij bleef er het hoofd in doopen en rolde en plaste het er in op een halfdolle manier. Eindelijk dacht hij aan Gantz. Hij kwam overeind en wankelde terug. Gantz' oogen waren dicht. Wynant boog zich over hem heen en probeerde hem wakker te maken.

Hij gebruikte heel zijn ietwat herleeft kracht, sleepte den bewusteloze naar den oever van de beek en dompelde zijn hoofd in het water, kneep, sloeg, drong hem terug in het bewustzijn. Toen Gantz alleen kon zitten, ging Wynant fourageeren langs het strand. Hij vond twee cocosnoten. Toen zij gegeten hadden, zochten zij een beschaduwde plekje, en sliepen, een gezonden, natuurlijke slaap.

Toen Gantz wakker werd filterde het zonlicht door palm- en mango-bladeren. Wynant stond naast hem, en zag hem met een vreemden blik aan.

„Ze zijn hier,” vertelde hij. „Sta op — Croesus!”

Bij dit woord tastte Gantz, in plotselinge herinnering, naar het portret. Het zat op zijn plaats. Hij lachte grinnig.

„Veel zeevaartkunde heb je niet, Bob — of die eilanden zijn een paar dagen naar 't Noorden verschoven.” Hij keek den ander aan, onrustig. „Maar 't waren je eigen berekeningen. Je kunt nooit zeggen, dat ik je erin heb laten loopen.”

Wynant knorde.

„Ik houd me aan de overeenkomst. Je kunt nu de heele bemanning van de boot tot getuigen krijgen, als je wilt.”

Gantz haalde zijn schouders op.

„Ik heb heel wat gewaagd — honderd tegen één, dacht ik... Ik heb gewonnen. 't Spijt me voor jou, Bob, maar — ik heb gewonnen.”

„Je hoeft me heusch niet te beklagen,” gromde Wynant. „Ga maar mee wasschen en ontbijten, dan kan ze dadelijk beslissen.”

Na den maaltijd van cocosnoot liepen zij naar een punt aan het strand, waar trage rook opsteeg. Wynant bleef eensklaps staan.

„Als Eleanora denkt, dat ik mijn geld nog heb, zou ze dáárnaar kunnen kiezen,” zei hij. „Ze is óók mensch. 't Zou eigenlijk niet eerlijk tegenover haar zijn — en tegenover mij ook niet. We moeten haar vertellen, hoe de zaken nu staan.”

„Ja maar... als ze zóó... menscheijk is, zou ze mij om 't geld kunnen nemen, en op die manier wil ik haar niet. Bob.”

„Toch zal ze 't moeten weten,” hield Wynant koppig vol.

„Ja-ja,” gaf Gantz toe, knorrig.

Zij gingen om een palmboschje heen en botsten bijna tegen Eleanora Kemper aan. Zij bleef staan, beide handen iets opgeheven, met open mond, en in haar mooie bruine oogen stond verbazing en vreugde. Beide mannen keken scherp, wien van beiden die vreugde gold, maar het was niet te onderscheiden.

„O, wat ben ik blij!” riep ze. „Ik dacht, dat jullie allebei...”

Zij stak hun ieder een hand toe. Zoo kort mogelijk gaf Wynant de verklaring van hun verschijning.

„We willen weten, of... of je van één van ons tweeën houdt, zooals... zooals we 't alle twee graag zouden hebben,” viel Gantz uit.

„Als 't één van ons tweeën is — wie dan?” vroeg Wynant.

Eleanora deed een stap achteruit.

„Hier — nu?” zei ze verbaasd. „Waarom... op zoo'n tijd... en plaats?...”

„We willen 't weten,” zei Wynant. „Er is iets voorgevallen tusschen ons. 't Is misschien geen geschikte gelegenheid, maar we zouden 't graag dadelijk weten.”

„We zullen niet aandringen of zeuren — en niets onaangenaams zeggen of doen,” zei Gantz; „maar ik heb je lief... wij allebei... als je één van ons beiden kiest, wie is 't dan?”

Eerst was het meisje teruggedeinsd, alsof zij heel andere mensen voor haar waren geworden. Maar nu scheen zij te begrijpen. Zij stond na te denken, en het duurde minuten, voor zij sprak.

„Ik geloof... neen, ik weet 't zeker: ik ben blij, dat jullie zoo gesproken hebben. In ons oude, vroolijke leventje zou ik 't waarschijnlijk kwalijk genomen hebben. Dat was een andere wereld, — een wereld, niet half zoo echt en waar als deze. Ik heb het gevoel, dat die schipbreuk 't begin is van mijn eigenlijke leven — dat ik voor dien tijd niets heb gedaan dan gedanst en gelachen. Ik heb zooveel uren in die boot gezeten, en die sterke, stille zeelui zien roeien, om de hulpeloze schepsels, die wij waren, uit den muil van de zee te trekken... en ik dacht aan mijn leven daarvóór, allemaal lintjes en kantjes, niets echts, niets wezenlijks. En... en ik geloof, dat de gedachten, die ik toen kreeg, de ontwaking, die ik beleefde en de besluiten, die ik toen genomen heb, me hebben geholpen, om nu, hier, te kiezen tusschen jullie tweeën.”

Zij zweeg en keek doordringend den een na den ander in 't gezicht.

„Ik heb nog iets vergeten te zeggen...” begon Wynant, maar met een handbeweging bracht zij hem tot zwijgen.

„Omdat jij zoo rijk bent, en je me natuurlijk weer terug zou brengen in de lintjes en kantjes...” „Wacht even,” viel Gantz haar in de rede, „we hadden afgesproken, je te vertellen...”

„En omdat Sam arm is,” ging zij onverstoord voort, „en zich door de wereld heen moet slaan, en dus de hulp en de sympathie noodig heeft, die ik zou kunnen geven...”

„Luister even — één oogenblik — er is een groote verandering gekomen!” riep Bob Wynant.

„En misschien is 't niet eens heelemaal dáárom, maar toch wel voor een groot deel... ik heb altijd geaarzeld tusschen jullie tweeën, maar nu...”

„Stil! Je begrijpt 't verkeerd!” riep Wynant.

„Kies ik Sam,” voltooide Eleanora Kemper den zin. Zij trad vooruit en reikte haar hand aan Gantz.

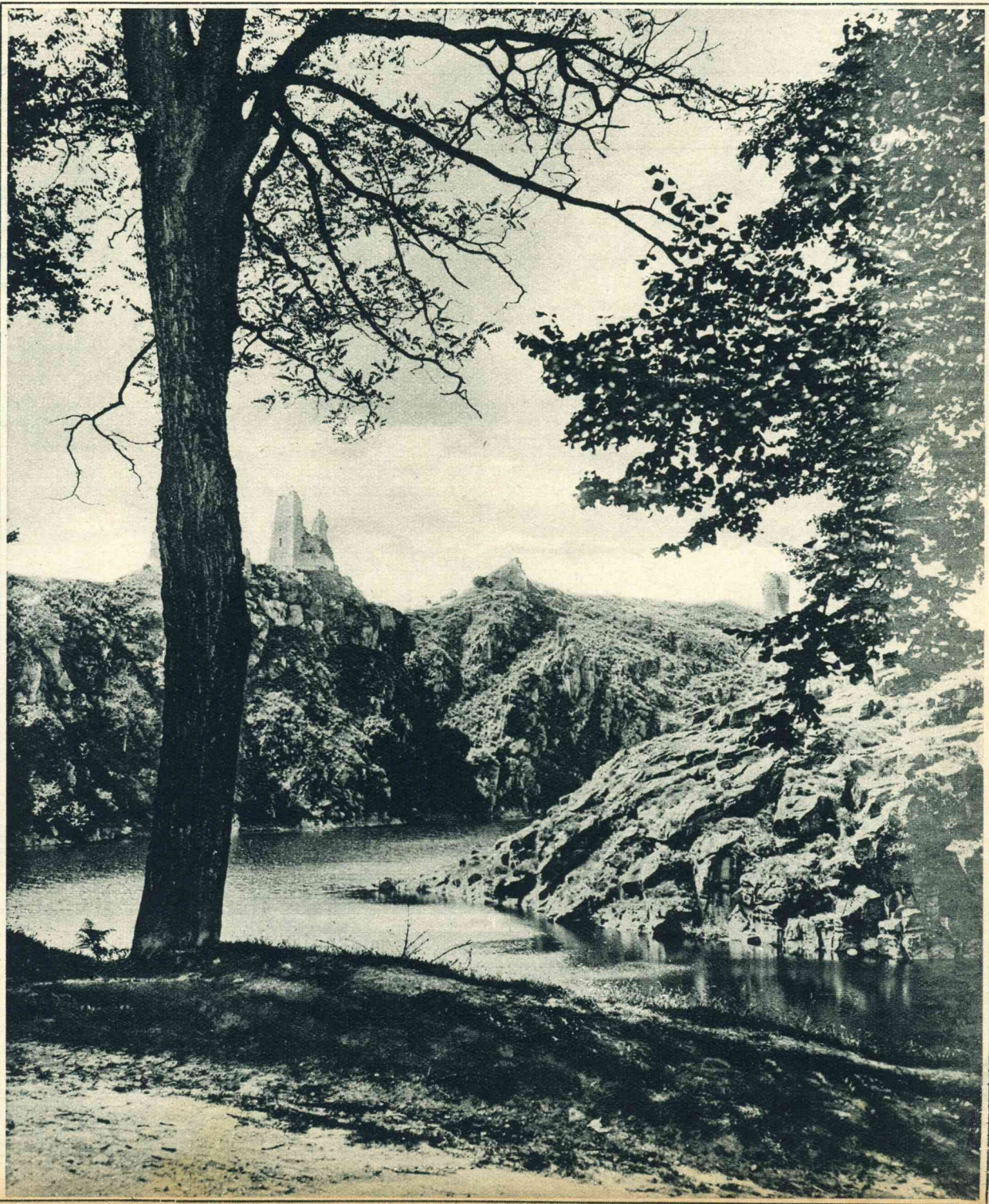
Tot haar verwondering aarzelde Sam — hij vatte haar hand niet, noch gaf hij haar den kus, dien zij verwachtte. Hij tastte in zijn zakken, — bracht toen een portret te voorschijn, dat zij niet kon zien, — maar op den achterkant ervan zag zij roode krabbel. Gantz hield de foto boven zijn hoofd, en begon haar te verscheuren. Wynant sprong op hem toe.

„Nee, nee — 't is van jou! Je moet 't houden — je kunt er niet meer af!”

Maar Gantz was te vlug. De tropenwind sleurde honderd stukjes verscheurd karton mee, voor Wynant zijn vriend bij de polsen kon grijpen.

Toen beseftte Wynant, hoe het was, en hij ging weer achteruit. Gantz greep de wachtende hand en trok haar tot zich.

Een minuut bleef Wynant naar hen kijken, toen keerde hij zich om en liep weg.

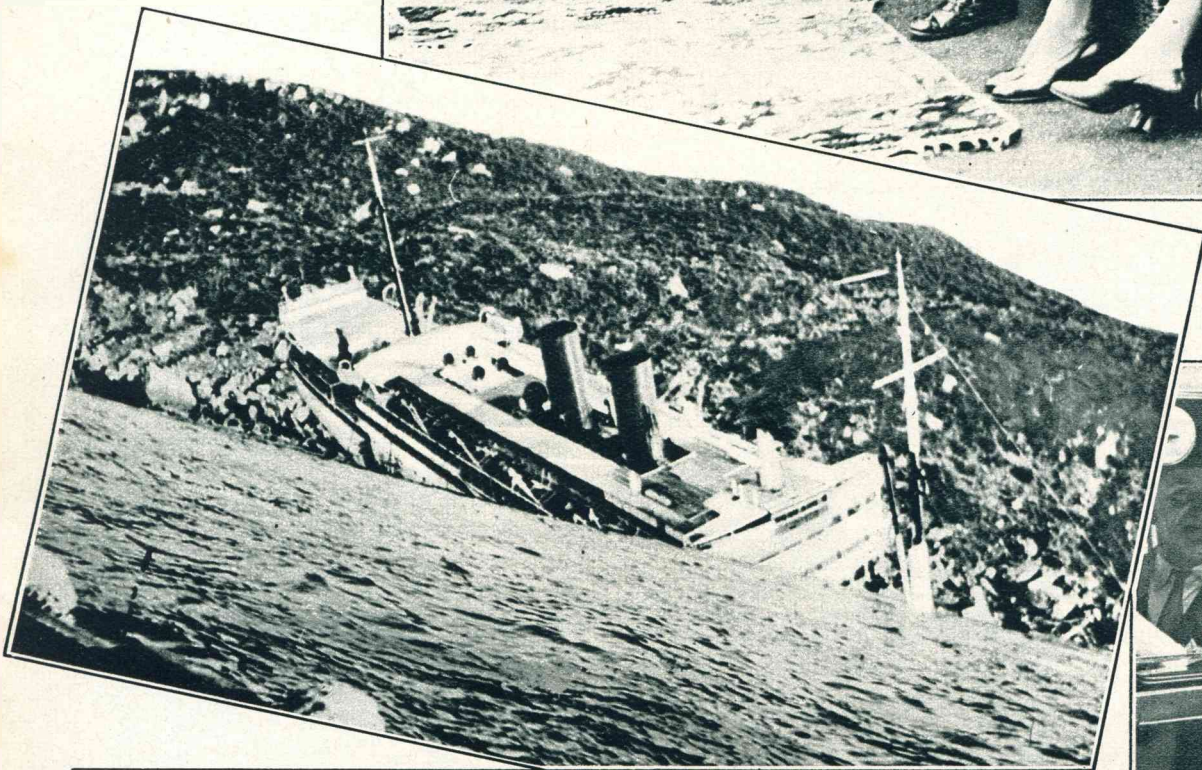
Burchruïnes langs de oevers van de Creuse (Midden-Frankrijk)

Uit het Buitenland

De vrachtboot „Nicolas Paquet” uit Marseille liep tengevolge van den mist op de klippen van de kaap Spartel (Marokko). De bemanning en 40 passagiers werden gered.

Prinses Juliana vertoefde geruimen tijd in Londen, alwaar zij o.a. een tuinfeest bijwoonde bij lady Chrisfild.

De bolleboos van het St. Etienne-lyceum te Parijs is Paul Vernière, die een taxi noodig had om al zijn prijzen naar huis te brengen.

Alice Diamond, de weduwe van den beruchten bendeleider Jack Diamond, werd vermoord in haar appartementen te New York. Het stoffelijk overschot werd naar het Gemeentelijk Lijkhuys overgebracht.

„PERL“ VLOEIBAAR HOLLANDSCH FRUIT

De aangewezen drank
voor sportslui !

Drinkt „Perl“ en U drinkt
GEZONDHEID! „Perl“ is
zuiver vloeibaar Hol-
landsch fruit. Een heerlijk
frisch, verkwikkend
natuurproduct, dat alles
bevat wat goed is in
fruit. U kunt er zooveel
van drinken als U wilt.
U blijft fit.

Drinkt dagelijks een fleschje
Perl. U bewijst er Uw gezond-
heid een grooten dienst mee.

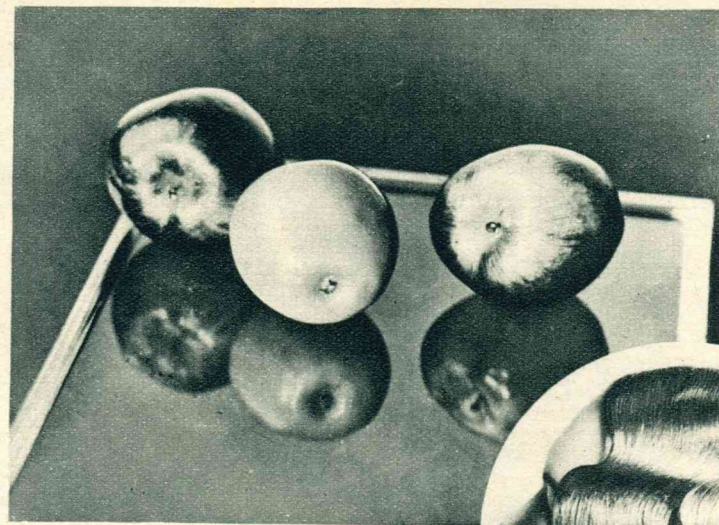
WAARSCHUWING

Hero „Perl“ is een zuiver Na-
tuurproduct, zonder eenige
chemische toevoeging. De
gouden kleur en de zuivere,
frissche smaak zijn er door
de natuur aan gegeven. Hero
„Perl“ bevat geen alcohol.

Hero

Perl

De Parel der Dranken

Een glanzend uiterlijk

verwekt bij vruchten den indruk
van verzorging en reinheid !

Evenzoo is de natuurlijke glans van het haar een teken van
gezondheid en van nauwkeurige verzorging.

Geef Uw haar dezen glans door een regelmatige verzorging met
Zwartkop „Haarglans“, dat bij ieder pakje Zwartkop - Shampoo
is gevoegd. Zwartkop-Shampoo met „Haarglans“ is verkrijgbaar
in de soorten: Maartvioltjes, Kamillen en Lavendel.

Nieuw! Voor blondines! Zwartkop-Shampoo „Blond-Speciaal“ geeft
aan donkerblond geworden haar de natuurlijke blonde kleur terug!

ZWARTKOP-SHAMPOON met Haarglans en Schuimbril

Vraagt catalogus No. 93

Bezoekt
**OUWEHAND'S
DIERENDPARK**
Rhenen
op den Grebbeberg

Het stukloopen wordt voorkomen,

het transpireeren gaat men
tegen en het branderige en
vermoeide gevoel neemt
men uit de voeten weg, met

PUROL-POEDER

Strooibussen 60 ct. en 1 gld.
Bij Apothekers en Drogisten

Kon haar knieën niet buigen Lange tijd van pijn nu geëindigd!

Deze vrouw — een weduwe —
heeft een hoopvolle boodschap voor
elken lijder aan reumatiek. Zeven
jaar lang verdroeg ze reumatische
pijnen — en toch is zij nu weer heel
gezond. Zij schrijft :

„Ik ben weduwe, 55 jaar oud, en
heb zeven jaar lang vreeselijk te
lijden gehad door spierreumatiek en
jicht. Twee jaar geleden kon ik mijn
knieën niet buigen om de trap af te
lopen. Ik moest me naar beneden
laten glijden en dan mijzelf aan de
leuning weer optrekken. Ik had een
stok nodig om te kunnen lopen.
Toen, in begin April van het vorig
jaar, raadde iemand mij, eens Kru-
schen Salts te probeeren. Ik kocht een
flacon en tegen den tijd dat deze
opraakte begon ik me vroolijker en
opgewekter te voelen. Sedert dien tijd
ben ik steeds Kuschen door blijven
gebruiken en ik kan nu weer heel
gemakkelijk lopen. Mevr. F. M. T.“

Kuschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90
en f 1.60 per flacon en wordt gefabri-
ceerd in Engeland door de Fa.
E. Griffiths Hughes Ltd., sinds 1756
te Manchester gevestigd. Stralende
gezondheid voor 1 cent per dag.
Imp.: N. V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Showroom: Amsterdam, Overtoom 73

REGENBOOG

Vraagt GRATIS onze monstercol-
lectie aan, bevattende 800 kleuren
in o.a. Zephir-, Parel-, Shelland-
Sport-, Gezondheids-WOL enz.
voor kousen, sokken, jumpers,
babykleertjes, badpakken enz.
vanaf 12 ct. per 50 gram
Verkoop uitsl. aan particulieren
N.V. Amsterdamsch Verzendhuis van
Garens, Heerengracht 154b, A'dam C.

VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen
geregeld Uw nummer van „De Stad“ te kunnen zenden
aan: J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.)
Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM“ Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen-
en Volksverzekeringen

Ambeien

Vraagt Uwen apotheker of drogist
uitsluitend naar 't sedert 25 jaar
onovertroffen preparaat:

GOEDECKE Anusol

In roode doosjes met loodje.
Al het andere wijze men af.

Prijs per doos f 1.25 en f 2.—
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland
OSKAR KOCH
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

ICH HAB' MEIN HERZ
IN HEIDELBERG VERLOREN.